

● Τι προτείνουμε

Αν είμαστε αντιεκλογιστές, αυτό συμβαίνει επειδή κατηγορούμε την κυβερνητική και κομματική «τοπική αυτοδιοίκηση» για την έλλειψη δημοκρατίας της. Γιατί δεν αποτελεί την αληθινή έκφραση της φωνής του Λαού.

Αλλά καλύπτεται πίσω από τις ψευτολαϊκές βιτρίνες για να επιβάλλει πάντοτε τις αποφάσεις της.

Με το τέχνασμα της ψήφου συνεχίζει να κρατάει και να διαιωνίζει τα σύμβολα της υποταγής, της παραίτησης της συγκεντροποίησης, της ανευθυνότητας, της ανωριμότητας του Λαού, εμποδίζοντάς τον ν' ασχοληθεί αποτελεσματικά κι άμεσα με τα προβλήματα της ίδιας του της ζωής σαν παραγωγός και καταναλωτής.

Απέχουμε από τις εκλογικές διαδικασίες για την «τοπική αυτοδιοίκηση» γιατί αυτή η τελευταία αρνείται κάθε λαϊκή συμμετοχή, διακηρύσσοντας πως ο Λαός δεν έχει παρά μόνο ένα καθήκον — να υποτάσσεται, να υπακούει, να εκτελεί τις ντιρεκτίβες, που έρχονται από πάνω, είτε πρόκειται για κάποιον αρχηγό, είτε για κάποιο κόμμα, είτε για κάποια κυβέρνηση.

Αυτή η αντιεκλογική μας προπαγάνδα, ξεκάθαρα αρνητική, δεν αρκεί, πρέπει ταυτόχρονα να προτείνουμε κάτι άλλο. Αυτό το «άλλο» μπορεί να τοποθετηθεί σε δύο πλάνα: ένα πλάνο «καθημερινό» και σε ένα πλάνο «μακρινό».

Μέσα στα πλαίσια του καθημερινού πλάνου είναι να δημιουργήσουμε οργανώσεις λαϊκής βάσης και προώθησης των κοινωνικών αγώνων για να μπορέσουμε να υποκινήσουμε, και να βοηθήσουμε τις πρωτοβουλίες, τις προσδοκίες, τις ανάγκες που πηγάζουν από τη βάση, δηλαδή από τα πλατιά στρώματα του Λαού.

Στα πλαίσια του μακρινού πλάνου θέλουμε μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία που η ίδια θα διαχειρίζεται θα διευθύνει τον εαυτό της.

Όμως αυτό θα πρέπει να γίνει πιο συγκεκριμένο. Μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία είναι μια κοινωνία όπου όλες οι αποφάσεις παίρνονται από την κοινότητα που απασχολείται, κάθε φορά, με το αντικείμενο τούτων των αποφάσεων. Ανότατο όργανο των αποφάσεων είναι οι συνελεύσεις. Καμιά άλλη εξουσία δεν χρειάζεται. Τα προβλήματα που απαιτούν συντονισμό κι επικοινωνία ανάμεσα σε συνελεύσεις, παραβλέπονται σε αντιπροσωπευτικά σώματα που συγκροτούνται από αντιπροσώπους των συνελεύσεων της βάσης. Οι αντιπρόσωποι είναι εξουσιοδοτημένοι για πολύ συγκεκριμένα πράγματα και υπόκεινται σε άμεση ανάκληση. Αυτό σημαίνει ότι οι αντιπρόσωποι έχουν ρητές οδηγίες από τις συνελεύσεις λαϊκής βάσης πάνω σε κάθε σημαντικό θέμα. Αν ενεργήσουν έξω από τα όρια της εξουσιοδότησης τους θα ανακληθούν και κάθε ενέργεια που θα ξεπερνάει την εξουσιοδότησή τους θα ακυρωθεί.

Προτείνοντας τον αντιεκλογικό αγώνα, στις πρόσφατες εκλογές, όπου το παιχνίδι για την εξαπάτηση του λαού γίνεται αρκετά σαφές, επιζητούμε την ανά-

πτυξη πρωτοβουλιών με στόχο την ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ των πολιτών και την πάλη τους για τα ζωτικά ζητήματα που τους απασχολούν.

Μια συνειδητή πάλη ενάντια στις εκλογές και ιδιαίτερα στις δημοτικές μπορεί να οδηγήσει σε μια σειρά πρακτικές πέρα και έξω από τα δημοτικά συμβούλια

— κομματικά φερέφωνα και να δώσει τις δυνατότητες στον κόσμο να πάρει τις τύχες του στα χέρια του.

Η αντιεκλογική πάλη είναι ένα σημείο, που φέρνει σε άμεση αντιπαράθεση το λαό με τις σχέσεις κυριαρχίας και ιεραρχίας, με την κυβερνητική εξουσία και την ελεγχόμενη από το κράτος «τοπική αυτοδιοίκηση».

ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ «ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ» ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΧΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΛΑΟ ΚΙ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΛΥΣΗ

ΛΑΕ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ, ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΣ ΤΗ ΔΗΜΑΡΧΟ ΤΩΝ ΜΑΤ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΑΙΝΕΣΑΝ ΜΕ ΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ ΤΗΣ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Αυτές τις μέρες, που οι κομματικοί μηχανισμοί μιλάνε για αποκέντρωση και λαϊκή συμμετοχή. Αυτές τις μέρες, που αναγορεύονται σε μέζον πολιτικό ζήτημα οι μικροαστικοί πόθοι κατάκτησης μιας καρέκλας στους δημαρχιακούς θώκους. Αυτές τις μέρες, που εσείς αδέρφια της καθημερινής μίζερας γίνεστε «κυρίαρχοι λαός», υπάρχει κάτι που μας φέρνει λίγους μήνες πίσω, όταν τα ΜΑΤ με τις ευλογίες της δημάρχου κατέκλυζαν τον δήμο.

Στις 18 του Σεπτεμβρίου δικαζόταν ο Κλέαρχος Σμυρναίος με την κατηγορία της «διέγερσης σε απείθεια κατά των νόμων» — είναι ο ίδιος που καταδικάστηκε τον Ιούνιο σε 11 μήνες φυλάκιση για τη συμμετοχή του στο κίνημα της Επιτροπής Κατοίκων.

Συνελήφθη γιατί μιλούσε, γιατί «διέγειρε» τον κόσμο, ενάντια στην καταστροφή του πάρκου, ενάντια στην κρατική καταστολή. Στη δίκη αυτή, ο σύντροφός μας αφήθηκε λύτερος, γιατί η κοινωνία της μόλυνσης και της ραδιενέργειας δεν είχε «άλλοθι» για να τον καταδικάσει, φοβούμενη το πολιτικό κόστος μιας νέας καταδικής σε προεκλογική περίοδο.

Ζωγραφιώτισες, Ζωγραφιώτες, Αυτοί που σήμερα μιλάνε για αποκέντρωση και λαϊκή συμμετοχή, απέδειξαν, όταν διαδραματιζόταν τα γεγονότα της Γ. Παπανδρέου, πως όποτε οι κάτοικοι θα 'χουν αντίθετες απόψεις και αποφάσεις απ' αυτές της εξουσίας, τότε οι συννοικιακές συνελεύσεις θα χαρακτηρίζονται συντεχνιακές μειοψηφίες.

Κι όταν η αντίσταση των κατοίκων θα είναι δυναμική και δεν θα εξαντλείται σε μια χαζοχαρούμενη πορεία και στην επίδοση ψηφισμάτων, οι κάτοικοι αυτοί θα γνωρίσουν την ωμή βία του κράτους.

Ζωγραφιώτισες, Ζωγραφιώτες Αυτές τις μέρες όλοι κινδυνολογούν: προσπαθούν να κερδίσουν ψήφους «πατώντας» πάνω στην αγωνία των ανθρώπων. Τίποτε δεν άλλαξε χρόνια τώρα, πάντα η ίδια λογική: «ψηφίστε μας για να σας σώσουμε».

Μετά τις 12 του Οχτώβρη τα νοίκια, η ανεργία, οι υποσχέσεις για αγώνες στο πάρκο του Γουδιού θά 'χουν ξεχαστεί. Γιατί για τους κομματικούς γραφειοκράτες το πρόβλημα δεν είναι πως θα αλλάξουν την υπάρχουσα κατάσταση, αλλά το πως θα εκτονώσουν τις κοινωνικές συγκρούσεις, αποκομίζοντας παράλληλα όσο το δυνατόν περισσότερα ωφέλη, προσδοκώντας οι μεν να γίνουν χαλίφδες στη θέση του χαλίφη, οι δε να κρατήσουν αυτό που ήδη έχουν, την καρέκλα τους και τις όποιες «απολαβές» αυτή δίνει.

Ζωγραφιώτισες, Ζωγραφιώτες Μπροστά στο τσίρκο των εκλογών: εμείς οι αναρχικοί που υπερασπιστήκαμε το πάρκο της Γ. Παπανδρέου, συμμετέχοντας στην «Επιτροπή Κατοίκων» και την «Επιτροπή Πρωτοβουλίας Κατοίκων Ζωγράφου», στη δυναμική απάντηση στην φασιστική πρόκληση στις 25 του Μάρτη, διαλύοντας την συγκέντρωση στην «Ανοιξη» του κύριου ακροδεξιού υπουργού του Σαμψών, βουλευτή Παρισσιού, **ΑΠΕΧΟΥΜΕ ΑΠ' ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ.**

Γιατί αρνηθήκαμε, όταν αγωνιζόμασταν, να επενδύσουμε πολιτικά, να

ΝΕΑ ΑΠΟ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Οι σύντροφοι από του Ζωγράφου παρεμβαίνουν ενάντια στο εκλογικό παιχνίδι των ημερών μας τις Δημοτικές εκλογές
Παρακάτω δημοσιεύουμε την προκήρυξη και την αφίσα που κυκλοφόρησαν

ΛΑΕ ΘΥΜΗΣΟΥ ΤΗΝ ΔΗΜΑΡΧΟ ΤΩΝ ΜΑΤ

- **ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ & ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ**
- **ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ**

ψηφοθηρίσουμε. Γιατί, για μας οι άνθρωποι δεν είναι κουκιά για να ριχτούν μέσα σε μια κάλπη, ούτε ευκαιριακοί συναγωνιστές και μόνιμοι ψηφοφόροι. Γιατί όλα αυτά είναι έξω απ' την λογική μας.

Στις συγκρούσεις και στα οδοφράγματα, ανδρώσαμε ένα ισχυρό κοινωνικό κίνημα. Και τούτη είναι η κατάκτηση μας, ότι δείξαμε δηλ. πως όταν υπάρχουν κοινωνικά ζητήματα, τα κόμματα θα παίξουν το ρόλο που τους δίνει το σύστημα: να ελέγχουν και να χειραγωγούν, να εκτονώνουν σε τελική ανάλυση τους ανθρώπους που προσπαθούν να αντιδράσουν. Η πρακτική μας όμως έδειξε ότι η αυτοοργάνωση, η αυτενέργεια και η άμεση δημοκρατία, η πρωτοβουλία και οι ανθρώπινες σχέσεις, η απεργία εργαζομένων και καθοδήγησης, ο απεγκλωβισμός απ' τα κόμματα είναι **Η ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ**, η μόνη πρακτική που μπορεί να ανατρέψει την παθητικοποίηση και την αδιαφορία που προωθεί αυτή η κοινωνία.

Ζωγραφιώτισες, Ζωγραφιώτες **ΑΠΕΧΟΥΜΕ**, απ' το εκλογικό παιχνίδι και τις μικροαστικές συσπειρώσεις που αυτό προδοπέθει, **ΑΠΕΧΟΥΜΕ** απ' τις μυστικές συνεδριάσεις και παρασυναγωγές των «εκλεκτών».

Γιατί στόχος μας είναι να σπάμε την κομματική και δημοτική γραφειοκρατία και όχι να εγκλωβιζόμαστε στα γρανάζια της.

Γιατί πιστεύουμε ότι με ψευτοψηφίσματα και «αγωνιστικές» φανφάρες στο δημοτικό συμβούλιο, δεν ανατρέπεται η σιωπή νεκροταφείου που η εξουσία θέλει να επιβάλλει στην κοινωνία.

Γιατί αποδείχτηκε, απ' τους αγώνες που δώσαμε, πως μόνο η συγκρότηση **Επιτροπών Κατοίκων** — που οι ίδιοι οι κάτοικοι θα αποφασίζουν για τα προβλήματά τους — είναι ικανή να καταστήσει την **ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ** κυρίαρχο όργανο κοινωνικής πάλης.

Γιατί πιστεύουμε πως μόνο οι κοινωνικοί αγώνες με αντεξουσιαστική κατεύθυνση, είναι δυνατόν να δημιουργήσουν τις συνθήκες εκείνες, για την αλλαγή της κοινωνίας.

Γιατί είμαστε σίγουροι ότι όταν όλοι οι άλλοι, μετά τις 12 του Οχτώβρη, θά 'χουν γυρίσει σπίτια τους, όταν τα νοίκια, η ανεργία, το πάρκο στο Γουδί, η βίλλα του Ζωγράφου, θά 'χουν ξεχαστεί, εμείς θά 'μαστε πάλι στους δρόμους για να συγκρουστούμε με όσους επιβουλεύονται τη ζωή μας.

Γιατί τέλος πιστεύουμε, ότι οι πολιτικάντηδες και οι τσάτσοι τους, θα πάρουν την απάντηση που τους αξίζει και στις 12 του Οχτώβρη, αλλά και στις επερχόμενες κοινωνικές συγκρούσεις.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΙΑΤΕΘΕΙΜΕΝΟΙ ΝΑ ΕΠΙΛΕΞΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΟΥΜΕ
ΚΑΜΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΤΗΝ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ
ΕΤΕΚΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΡΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
 Ελ. Βενιζέλου 17 4η στάση Ζωγράφου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

Ενώ η ατμόσφαιρα της πλατείας Εξαρχείων είχε μολυνθεί από την παρουσία και στρατοπέδευση της Αστυνομίας,

Ενώ οι απαγορεύσεις συγκεντρώσεων και πορειών στο κέντρο της Αθήνας διαδεχόνταν η μία την άλλη,

Ενώ, παρά τις απαγορεύσεις, οι αναρχικοί πρώτοι από όλους ύψωναν τη φωνή τους ενάντια στη ραδιενέργεια των πυρηνικών αντιδραστήρων και τη ραδιενέργεια του κρατισμού, με τίμημα όμως συλλήψεις, ξυλοδαρμούς και βασανιστήρια,

ΕΝΑ ΠΝΕΥΜΟΝΙ λειτουργούσε σε μια άλλη πόλη, τη Θεσσαλονίκη — και όχι μόνο — σε πείσμα των κρατικών σχεδιαστών της καταστολής και της χαιρέκακης πελοποίησης της εξουσίας, πως κέντρο του αναρχισμού είναι τα Εξάρχεια, άρα συνεπακόλουθα «ξηλώνοντας τα Εξάρχεια — ξηλώνουμε τον αναρχισμό». Για κακή τους τύχη όμως ο αναρχισμός μπορεί να ξεπηδήσει από την καρδιά ενός ανθρώπου ακόμα και στο πιο απομακρυσμένο χωριό, όταν αυτός αποφασίσει να αποτινάξει από πάνω του τις θεσμικές αξίες της αλλοτρίωσης και του εξουτελισμού, του κράτους και του κεφαλαίου, να αγωνιστεί και να αντισταθεί αλληλέγγυα σε σχέση και σύνδεση με τους ευρύτερους αγώνες του αναρχικού κινήματος. Ενώ λοιπόν, η επιβολή του αστυνομικού κράτους του Στρατηγού Δροσογιάννη στο κέντρο της Αθήνας ήταν γεγονός, η κλιμάκωση των αγωνιστικών εκδηλώσεων των αναρχικών στη Θεσ/νίκη αποκτούσε διπλή βαρύτητα. Ακριβώς ένα μήνα αργότερα οι όροι ανατρέπονται με τα αντανάκλαστικά αποτελέσματα της πυρπόλησης ενός αυτοκινήτου της Ασφάλειας Θεσ/νίκης και το σοβαρό τραυματισμό δύο αντρών της, κοντά στη κατάληψη της Φυσικομαθηματικής Σχολής, η οποία (κατάληψη) ήταν προϊόν και απάντηση στην αστυνομοκρατούμενη πόλη της Θεσ/νίκης και ειδικότερα στην απαγόρευση και χτύπημα της απόπειρας πραγματοποίησης πορείας η οποία είχε το χαρακτηρισμό αντιπυρηνικής και ενάντια στη κρατική τρομοκρατία διαδήλωσης (5/6/86). Η ασφαλίτικη σκοπιμότητα θέλει να θεωρεί την πυρπόληση του ασφαλίτικου ταξιδιού της 8/6/86, ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ενέργεια των καταληψιών, για ευνοήτους λόγους. Αλλά πριν φτάσουμε στον καυτό Ιούνη του '86 πρέπει πρώτα να δούμε:

1. Τη σημερινή ιδιαιτερότητα των κοινωνικοπολιτικών συνθηκών, ειδικών μέσα από το πρίσμα των ερωτήματος: «Γιατί το κράτος επιλέγει πως ΕΙΔΙΚΑ ΤΩΡΑ είναι η κατάλληλη στιγμή για να επιτεθεί στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο;»

2. Την ιδιαιτερότητα της Θεσ/νίκης σε ζητήματα κρατικής καταστολής, αναφορά σε γεγονότα που σηματοδότησαν τη σημερινή πραγματικότητα καθώς και την αναφορά στη χρονική περίοδο που προηγήθηκε της κατάληψης της ΦΜΣ.

1. Το γεγονός της δημόσιας παραδοχής μιας πολιτικής εξουσίας, ότι «ναι σας δουλεύουμε — ναι σας κλέβουμε και μας αρέ-

σει», και μάλιστα από το στόμα του «αρχηγού του κράτους» (βλέπε Α. Παπανδρέου — θέσεις για την οικονομική πολιτική-λιτότητα), δεν πρέπει να μας αφήνει απροβλημάτιστους απεναντίας επιβάλλεται να μελετηθούν σοβαρά, φαινόμενα όπως η κοινωνική αναισθητοποίηση, το παραλήρημα της σιωπής και τυφλής υπακοής στο εξουσιαστικό πρόσωπο κάποιου «μεγάλου ηγέτη», το τέλμα και το αδιέξοδο που γεννάει η έλλειψη πραγματικών επαναστατικών προοπτικών των εργατικών «αγώνων» κλπ.

Έτσι σε μια κοινωνικοπολιτική περίοδο όπου η Δεξιά συγκαίρει επίσημα μια «σοσιαλιστική κυβέρνηση για την αρτιότερη διαχείριση του κεφαλαίου από αυτήν και όπου η κρατική καταστολή της Δεξιάς ωχιά μπροστά στο κρατική τρομοκρατικό υπερθέαμα της βαρβαρότητας του σοσιαλισμού, και η κοινωνική αντίσταση, παρ' όλα αυτά, είναι σχεδόν μηδενισμένη, το κράτος προχωράει παραπέρα. Χωρίς να διατηρούμε καμιά απολύτως αυταπάτη για την αστική δικαιοσύνη και τους νόμους της βρισκόμαστε μπροστά στο φαινόμενο του να καταπατούνται οι νόμοι από τους ίδιους τους θεσπιστές-προστάτες τους. Εδώ πρέπει να γίνει μία διευκρίνιση. Ποτέ δεν υπήρξαν σαφή όρια για την εξουσία για το τι είναι παράνομο και τι δεν είναι. Ποτέ δεν ίσχυε η επιβολή των κυρώσεων του Νόμου στους νόμιμους παρανομούντες του κράτους, ακριβώς γιατί το ζήτημα αυτό είναι κατασκευασμένο προς όφελος αυτών, άρα είναι πλαστό στην ουσία του. Η ιδιαιτερότητα της διαχείρισης του παραπάνω πλαστού διλήμματος σήμερα από τα διευθυντήρια δολοφονικά κέντρα καταστολής (νομοθετικό σώμα, ηγεσία της Αστυνομίας κλπ.) έγκειται στο εξής: **Εγκαταλείπονται τα ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ:** Εφαρμογή της ναζιστικής αρχής της συλλογικής ευθύνης, απαγόρευση του «συναθροίζεσθαι», ενός κατεχοχόν (στα χαρτιά) συνταγματικού δικαιώματος, εφαρμογή βασανιστηριών μεσαιωνικής αγριότητας σαν απάντηση στην «ελευθερία» πολιτικής βούλησης και έκφρασης-ποινικοποίηση των ιδεών. Να λοιπόν η νέα τακτική: **Ανοιχτή παραβίαση των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και κατασκευή νέων νόμων (βλέπε ΕΚΑΜ - νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά κλπ.) που εκμηδενίζουν και εξευτελίζουν την ανθρώπινη προσωπικότητα.** Πεδία ασκήσεων της κρατικής καταστολής με **ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΥΡΑ** αναδεικνύονται κοινωνικοί χώροι που δεν παύουν να ευαισθητοποιούνται σε ζητήματα παραβίασης στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και πολύ περισσότερο, χώροι όπου ο αντικρατικό-αντικαπιταλιστικός αγώνας είναι πάνω από όλα συνειδητή στάση ζωής, ταξικής πάλης και τόλμης.

2. Αυτή η επίθεση θα στραφεί λυσσαλέα και στη Θεσ/νίκη την Άνοιξη του '86. Την ύφεση που ακολούθησε η δράση των αναρχικών στην πόλη μετά τη διάλυση των καταλήψεων, τη διαδέχεται μια καινούρια κινητικότητα (χειμώνας '83) η οποία μετα-

τρέπεται σε μια συνεχή παρέμβαση και έχει χαρακτήρα τις πιο πολλές φορές συμπάραστασης και αλληλεγγύης στους σύντροφους της Αθήνας.

Το κράτος κρατούσε πάντοτε τις αναγκαίες αποστάσεις ασφάλειας από τους αναρχικούς της συμπρωτεύουσας θέλοντας να αποφύγει πάση θυσία μια σύγκρουση μ' αυτούς, όχι φυσικά γιατί «φοβόταν» την αντιπαράθεση με μια αδύναμη εξάλλου ως ανύπαρκτη δυναμική ενός ανύπαρκτου «κοινωνικού αντάρτικου», αλλά γιατί ακριβώς το ίδιο δεν ήθελε να ρίξει «λάδι στη φωτιά» αναζωπυρώνοντας τις ελάχιστες ενδείξεις ενός τέτοιου ενδεχόμενου. Αυτή η τακτική υπαγορεύονταν και από την ιδιαίτερη γεωγραφική θέση της Θεσ/νίκης, που σαν τέτοια θα μπορούσε να λειτουργήσει συντονιστικά και αποφασιστικά συσπειρώνοντας τις «σκόρπιες δυνάμεις» της Βόρειας Ελλάδας.

Στάχτη το περιπολικό.

Ένας τέτοιος «κίνδυνος» άρχισε να γίνεται πιο ευδιάκριτος και μόνο με την πραγματοποίηση της Άτυπης διήμερης συνάντησης αναρχικών ομάδων και άτομων Βορ. Ελλάδας στις 9-10 του Μάη του '86. Η λογική των «αποστάσεων ασφαλείας» εγκαταλείπεται μονάχα περιοδικά, όπως αποδεικνύουν τα γεγονότα της 20/6/85 που είναι αποτέλεσμα της αστυνομοκρατίας στο πάρκο του ΝΤΟ-ΡΕ, μια περιοχή που χαρακτηριστικά προβάλλεται από τον Τύπο σαν «μικρά Εξάρχεια». Η αναφορά σ' αυτά τα γεγονότα είναι απαραίτητη όσον αφορά δυο συμπεράσματα, που ένα χρόνο αργότερα αποδεικνύονται σημάδια για την πορεία του κινήματος στην πόλη. Το πρώτο συμπέρασμα αφορά την ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΗ της εξουσίας να εξοντώσει στη ΓΕΝΕΣΗ της, κάθε δυναμική αντίσταση του χώρου ενάντια στις επιλογές της. Την αποφασιστικότητα αυτή που λειτουργεί ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ-προειδοποιητικά την ενσαρκώνει με βάρβαρους ξυλοδαρμούς των συλληφθέντων. Προφυλάκιση 2 στις φυλακές Γεντί-Κουλέ για 3 μήνες περίπου και την καταβολή υπέρογκων χρηματικών εγγυήσεων στη Δίκη, οι οποίες σε δύο περιπτώσεις φτάνουν το ποσό των 100.000 δρχ(!). Το δεύτερο συμπέρασμα αφορά τον ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟ που απελευθερώνει η έκρηξη οργής των συνειδησών σε ζητήματα αστυνομοκρατίας στη Θεσ/νίκη και αποτελεί ένα ΠΡΟΜΗΝΥΜΑ για ό,τι πρόκειται να επακολουθήσει.

Μια μέρα μετά από την αντιπυρηνική πορεία, «συμπωματικά», ο αστυνομικός διευθυντής Θεσ/νίκης αλλάζει που όπως θα

φανεί αμέσως μετά, είναι ο ΔΙΔΥΜΟΣ ΑΔΕΡΦΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ του Δροσογιάννη. (Αναλαμβάνει ο Λ. Παπαδημητρίου).

Στις 22 του Μάη '86 μετά από κάλεσμα για συγκέντρωση-πορεία (ΚΑΜΑΡΑ) ενάντια στην κρατική βία και τρομοκρατία το κέντρο της Θεσ/νίκης αστυνομοκρατείται ασφυκτικά. Τα ΜΑΤ παρατάσσονται περιμένοντας τη διαταγή για επίθεση, μπροστά στα έκπληκτα μάτια των περαστικών που πληθαίνουν και αρχίζουν να αποδοκιμάζουν τα «όργανα της Τάξης» τα οποία έχουν να τα δουν μ' αυτή την πολεμική εξάρτηση από την εποχή της Χούντας. Παρ' όλο τον πρώτο πανικό και την περικύκλωση των διαδηλωτών από δεκάδες διμοιριών ΜΑΤ και ΜΕΑ η διαδήλωση αποκτά αγωνιστικό παλμό και ξεκινάει κάνοντας μεταβολή. (Είχε κατεύθυνση από Καμάρα δια μέσου της Εγνατίας

είναι στην ουσία και η τελευταία που πραγματοποιείται παρά την άτυπη απαγόρευση της.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΦΜΣ

Οι επόμενες συγκεντρώσεις-πορείες που καλούνται, ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ από την αστυνομία απροσημάτιστα. Μάλιστα οι απαγορεύσεις ανακοινώνονται μια μέρα πριν από τον Τύπο. Έτσι φτάνουμε στη συγκέντρωση που καλείται την Πέμπτη 5/6/86 στην πλατεία Χημείου. Το κέντρο της πόλης κυριολεκτικά έχει καταληφθεί από τους μπάτσους. Κλούβες, περιπολικά, ΜΑΤ, ΜΕΑ έχουν περικυκλώσει την πανεπιστημιούπολη. Απόπειρα πορείας παρεμποδίζεται. Ακολουθεί σύγκρουση. Οι ροπαλοφόροι παραβιάζοντας θεαματικά το πανεπιστημιακό άσυλο, κυνηγάνε τους διαδηλωτές οι οποίοι αμυνόμενοι ταμπουρώνονται στη ΦΜΣ και ανακοινώνουν την κατάληψη του κτιρίου. Με ανακοινώσεις των αποφάσεων της γενικής συνέλευσης της κατάληψης καταγγέλλεται η αστυνομοκρατία, η παραβίαση του παν. ασύλου, η απαγόρευση των διαδηλώσεων σε Αθήνα-Θεσ/νίκη. Βασικό αίτημα και προϋπόθεση για την αποχώρηση από το κτήριο, είναι η άρση της απαγόρευσης της πορείας ώστε να μπορέσει να πραγματοποιηθεί, με παράλληλη απομάκρυνση ΟΛΩΝ των αστυνομικών δυνάμεων από το κέντρο της πόλης. Η κατάληψη συνεχίζει Παρασκευή και Σάββατο. Μπαινεί σε λειτουργία ραδιοφωνικός σταθμός που εκπέμπει στα FM. Διαπραγματεύσεις με τον πρότανη Φατούρο και άλλους πανεπιστημιακούς. Οι αποφάσεις της γεν. συνέλευσης ακλόνητες. Ξημερώνει Κυριακή...

ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

Ξημερώνοντας Κυριακή 8/6/86, αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση.

ΠΥΡΠΟΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΜΟΛΟΤΩΦ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ, ΜΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟ ΣΟΒΑΡΟ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟ ΔΥΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ. Σύμφωνα με την Ασφάλεια Θεσ/νίκης, η ενέργεια αυτή έχει σχέση με την κατάληψη της ΦΜΣ και θεωρείται ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ ενέργεια ομάδας καταληψιών.

Το απροσδόκητο της ενέργειας και ο φόβος δολοφονικής εισβολής Ειδικών Μονάδων καταστολής στα κτήρια, είναι οι δύο κύριες αιτίες της αποχώρησης από αυτό. Ξαφνικά όλα καταρρέουν αιφνιδιαστικά. Αρχίζει ένα πρωτοφανές κύμα διώξεων και τρομοκρατίας που προηγούμενο τους δεν έχει γνωρίσει η πόλη. Το τρομερό άλλοθι έχει δοθεί. Αδυνατώντας η αστυνομία να εντοπίσει τους πραγματικούς δράστες, αρχίζει τις «κατ' οίκον συλλήψεις» ατόμων με μοναδικό κριτήριο τις ιδέες τους και την αγωνιστική τους δράση και όποιον άλλο βρεθεί στο δρόμο της. Βγαίνουν από το αρχείο της Ασφάλειας «διάφορα» ονόματα και εφευρίσκονται σενάρια για τον καθένα από αυτά, εκδίδοντας ακόμα και σε μια περίπτωση ένταλμα σύλληψης, για άτομο που είχε την «ατυχία» να μη βρίσκεται στο σπίτι του! Σύμφωνα με πληροφορίες, η ανάκριση

συνέχεια στη σελ. 11

συνέχεια από τη σελ. 10

θα επεκταθεί προς την κατεύθυνση και τον εντοπισμό ορισμένων ατόμων, που φέρονται ως «εγκέφαλοι» και «καθοδηγητές» της αναρχικής δράσης τον τελευταίο καιρό στη συμπρωτεύουσα. (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 12/6/86).

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης κάνει δηλώσεις «περί εγκληματικών στοιχείων», ενώ Τύπος και τηλεόραση κινδυνολογούν ασύστολα για την κρισιμότητα της υγείας των δυο αστυνομικών. Φάλαγγες, εικονικές εκτελέσεις, ατέλειωτοι ξυλοδαρμοί, άσκηση τρομερής ψυχολογικής βίας γνωρίζουν οι συλληφθέντες στα μπουντρούμια της ασφάλειας και προφυλακίζονται στο μεσαιωνικό λείψανο των φυλακών του Γεντί-Κουλέ. Ο υπαρχηγός της αστυνομίας, αντιστράτηγος Σωτήρης φτάνει στη πόλη. Μέσα στη γενική παραφροσύνη ξεχωρίζει ένα κατ' εξοχήν παράδοξο γεγονός: Οι κατηγορούμενοι φέρονται ως οι κύριοι μάρτυρες κατηγορίας!! Αν είναι δυνατόν να καταθέτεις εναντίον του εαυτού σου! Οι προφυλακισμένοι με «Διαμαρτυρία-καταγγελία» αναφέρονται ανάμεσα στα άλλα και στα εξής:

«Από τους 20 προληπτικά συλληφθέντες, οδηγούμαστε στις 10/6/86(!...) στον εισαγγελέα τελικά 9. Στην ασφάλεια με συνεχή καταπίεση των δικαιωμάτων μας (άρνηση επικοινωνίας με δικηγόρους, όχι ένταλμα σύλληψης, μη ειδοποίηση συγγενών, απάνθρωπα, αισχρά και εξευτελιστικά βασανιστήρια και ψυχολογική βία, παράνομη κατακράτησή μας στην ασφάλεια —ακόμη και μετά την εμφάνισή μας στον εισαγγελέα, παρά τις σχετικές μας καταγγελίες για βασανιστήρια, ήδη εμφανή κατά τον ημερήσιο τύπο— στήνουν με την άνεσή τους ανενόχλητοι(!...) νέα ειδικά πολιτική

σκευωρία λασπολογίας-υποβάθμισης και τρομοκρατίας του χώρου μας με σημμένες «καταθέσεις» μας όπου υποτίθεται ότι ο ένας καταδίδει τον άλλον(!...) —καταθέσεις που πρωτοείδαμε στα χέρια των δικηγόρων και αυθόρμητα ανακαλέσαμε στον ανακριτή».

Σταδιακά, οι προφυλακισμένοι διαδηλωτές, προφυλακίζονται. Ήδη από τις πρώτες μέρες αφήνεται ελεύθερη με περιοριστικούς όρους η Άννα Τσαμπάκη. Ακολουθεί η αποφυλάκιση των Στεφανίδη Νικόλαου, Σιμιτζί Ιωακείμ, Σφέτκου Αθανάσιου και Τάχου Μιχαήλ. Το Σεπτέμβριο αποφυλάκίζονται οι: Μουρατίδης Αργύρης, Βαϊνιδιρλής Αθανάσιος και Κυριάκου Χρήστος. Προφυλακισμένοι παραμένουν στο Γεντί Κουλέ ο Πέτρος Κωνσταντίνος και ο Λιαλιάρης Πασχάλης. Το σκηνικό λοιπόν στη Θεσ/νίκη αλλάζει.

Το κράτος προσπαθεί να τρομοκρατήσει τους εξεγερμένους νέους με όποιον τρόπο μπορεί, προβάλλοντας παράλληλα σαν υπέρτατη ηθική το έγκλημα του χαφιεδισμού. «Απευθυνόμενος προς τους κατηγορούμενους ο κ. Σιδέρης είπε: "Δεν μπορεί να τα κάνετε αυτά μόνοι σας, κάποιος σας εξωθούν και σας κατευθύνουν". Στη συνέχεια, τους κάλεσε να κατονομάσουν αυτά τα άτομα, ώστε να είναι δυνατόν "να ελαφρύνετε τη θέση σας". Επίσης: «Με παραινετικό τρόπο απευθύνθηκε προς τους κατηγορούμενους και ο προϊστάμενος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών κ. Φρίξος Πασχαλίδης. Τους προειδοποίησε πως "όλοι πρέπει να καταλάβουν ότι η Πολιτεία έχει τώρα πια αποφασίσει να σταματήσει αυτό που γίνεται και να προστατεύσει τον εαυτό της". (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ). Μόνο που ο κ. Φρίξος δεν μας λέει τι εννοεί με τη φράση: "...να σταματήσει αυτό που γίνεται..."».

Μήπως εννοεί να σταματήσει κάθε φωνή διαμαρτυρίας, κάθε πράξη αντίστασης, ενάντια στην «ΠΟΛΙΤΕΙΑ» ΤΟΥ, το κράτος, τη σάπια κοινωνία της οποίας ο ίδιος αποτελεί σιχαμερό γρναζι;

Μήπως εννοεί να σταματήσει να λειτουργεί λογικά ο ανθρώπινος εγκέφαλος και να μεταβληθεί σε πεδίο δοκιμών των σύγχρονων τεχνοκρατών επιστημόνων με σκοπό η αυθόρμητη σκέψη να δολοφονηθεί και τη θέση της να πάρει κάποιο «ευφύες» πρόγραμμα τηλεκατεύθυνσης «εκ των άνω»;

Μήπως εννοεί να σταματήσουν οι ζεστές ανθρώπινες σχέσεις, ο έρωτας, η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη, που συνθλίβουν τις χάρτινες σχέσεις —εμπορικές συναλλαγές των ανθρώπων της Πολιτείας του καπιταλισμού;

Αν εννοεί τα παραπάνω, ε τότε ΝΑΙ. Θα γίνουμε εμπόδιο στα σχέδια της Πολιτείας και πολέμοι της. Και αν το κράτος αποφασιζει να εντείνει τη καταστολή του για να προστατεύει τον εαυτό του από την πάλη των εξεγερμένων προλεταρίων, τότε και οι εξεγερμένοι θα οργανώνουν την αυτοάμυνά τους και θα συνεχίζουν να αγωνίζονται με περισσότερη μαχητικότητα. Μια ήττα σε μια μάχη, δε σημαίνει ήττα στον πόλεμο. Από μια ήττα προσκομίζουμε χρήσιμα συμπεράσματα και αποφεύγουμε επανάληψη των ίδιων λαθών και συγχρόνως συνειδητά και υπεύθυνα προσδιορίζουμε τη σχέση: **συμβάν - τόπος - χρόνος - υποκειμενικές συνθήκες** και επεμβαίνουμε μέσα σ' αυτή με σιγουριά και αυτοπεποίθηση για να παλαίσουμε μέχρι την τελική νίκη. Το παιδικό πρόσωπο της Θεσσαλονίκης ωριμάζει. «Η άγρια κρατική καταστολή, δυνάμνει, παρά εξασθενεί τον αντικρατικό αγώνα». Η πρωτοφα-

νης βαρβαρότητα της κρατικής καταστολής που εκδηλώθηκε στον αντιεξουσιαστικό-αναρχικό χώρο Θεσ/νίκης μετά τα γεγονότα της 8/6/86 θα αποδειχτεί στο μέλλον, προς έκπληξη της εξουσίας, σαν βίαιο ξερίζωμα ενός κεφαλιού της Λερναίας Ύδρας. Καιρός λοιπόν να φυτρώσει το διπλό κεφάλι...

Αυτό το μικρό εισαγωγικό κείμενο γράφτηκε με τη φιλοδοξία να λειτουργήσει σαν πρόσκληση για μια διήμερη ή πολυήμερη συνάντηση των αναρχικών της Θεσ/νίκης. Μια τέτοια συνάντηση θεωρήθηκε απαραίτητη, για τους εξής —επιγραμματικά διατυπωμένους— λόγους:

α) γιατί η αυτοοργάνωσή μας είναι, τώρα περισσότερο από ποτέ, αναγκαία, σαν η μόνη ουσιαστική προετοιμασία κι απάντησή μας, τόσο στο επίπεδο μιας ευρύτερης κοινωνικής παρέμβασης όσο και σ' αυτό της αυτοάμυνας, απέναντι στο κύμα κρατικής βίας και καταστολής που θ' ακολουθήσει στο χρόνο που έρχεται.

β) γιατί τα γεγονότα, κατά τη διάρκεια αλλά και μετά την κατάληψη της ΦΜΣ, έδειξαν πόσο πλασματικές αποδεικνύονται οι βάσεις της όποιας συλλογικότητάς μας σε ώρες διαγωγών και πόσο εύκολη κίεκ των ενόντων ή —έστω και προσωρινή— διάλυσή μας

γ) γιατί αν δεν αποκτήσουμε την ικανότητα για γόνιμη κριτική της εμπειρίας, δύσκολα ή ποτέ δεν θα καταφέρουμε να ξεπεράσουμε επανειλημμένα λάθη του παρελθόντος.

δ) γιατί μια τέτοια διάθεση γόνιμης κριτικής, απαιτεί την προσέγγιση από πιο ξεκάθαρες σκοπιές, τον επαναπροσδιορισμό και την διεξοδική συζήτηση ένα σωρό ζητημάτων. Και πρόκειται απ' ενός για ζητήματα αρχεϊκά κι αφετέρου για ζητήματα πρακτικότερα που αφορούν τις βάσεις και τις προοπτικές μιας από δω και πέρα κοινής δουλειάς.

Γιατί, τελικά δεν θέλουμε και δεν πρέπει να βρεθούμε πάλι μπροστά σε οδυνηρές εκπλήξεις, από την επομένη ήδη μέρα των δημοτικών εκλογών, ν' ανακαλύψουμε για πολλοστή φορά τον εαυτό μας στην ουρά των γεγονότων, ετεροκαθοριζόμενοι γι'

άλλη μια φορά αποκλειστικά βάσει των κρατικών προκλήσεων κι αυθαιρεσιών. Και γιατί, δεν θέλουμε να διαωνίζεται επ' αόριστον η μονόδρομη, εξουσιαστική και διαστρεβλωμένη σχέση απόστασης από τον υπόλοιπο κόσμο. Θέλουμε ν' αρθρώσουμε ουσιαστικό λόγο κι αν δεν καταφέρουμε να επιλύσουμε, τουλάχιστον να προσδιορίσουμε τα πλαίσια από μια σειρά προβλήματα σε ζητήματα καιρία, όπως:

1) Τι είναι ο αναρχισμός: είναι καιρός, πέρα από τις φρεσκοποιημένες «Γραφές των Πατέρων», να σκύψουμε πάνω στη σύγχρονη, πιστική και τρέχουσα δική μας πραγματικότητα, να ξεκαθαρίσουμε τα κίνητρά μας και να διατυπωθεί το βαθμό του δυνατού, τι εννοεί ο καθένας όταν λέει πως είναι αναρχικός, τι οραματίζεται στα πλαίσια μιας αναρχικής κοινωνίας, πόσο αυτό το όραμα αντανάκλα στα μέσα και στην καθημερινή ζωή.

2) Μια κριτική της εμπειρίας των τελευταίων χρόνων, κριτική που πρέπει να καταφέρουμε να μην εκφυλιστεί σε προσωπικές μομφές και επιθέσεις.

3) Οργάνωση: πώς βλέπει ο καθένας μας την μέχρι τώρα, και πώς αντιλαμβάνεται την παραπέρα οργάνωσή μας.

5) Προσωπικές σχέσεις —πώς κατά τη γνώμη μας οικοδομείται η περιβόητη συντροφικότητα— πώς αντιλαμβανόμαστε το επαναστατικό καθήκον σε καιρούς παροξυσμού της τρομοκρατίας.

Για να μην πέσει στο κενό η πρόταση συνάντησης και καταλήξει ν' ανακυκλωθεί μες τη στείριότητα προηγούμενων ανάλογων επιχειρημάτων: Οφείλουμε να παραμερίσουμε την κοντόφθαλμη προσκόλληση σε προσωπικές διενέξεις και βεντέτες, τα παιχνιδάκια αυτοεπιβεβαίωσης κι εθραυστων ή μονολιθικών σφαιρών επιρροής, να παραμερίσουμε επιτέλους την τόσο ύποπτη επιμονή μας στις διαφορές μας και στο κατ' εξοχήν εξουσιαστικό παιχνιδάκι του διαχωρισμού, ν' αναζητήσουμε όσα μας ενώνουν και να πάρουμε ώριμα θέση υπεύθυνη απέναντι στα σοβαρά και φλέγοντα προβλήματα, που αντιμετωπίζουμε, με πνεύμα σεβασμού και αυτοσεβασμού.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

Με το άρθρο 5: τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον δέκα ετών και χρηματική ποινή έως 50 εκατομμύρια, όποιος: εισάγει, αποθηκεύει, αναμιγνύει, παρασκευάζει, καλλιεργεί, κατέχει, αποστέλλει, διαθέτει, συντελεί, νοθεύει και πλαστογραφεί συνταγές.

Με το άρθρο 6 τιμωρείται με κάθειρξη τουλάχιστον (15) ετών αν ο κατηγορούμενος είναι υπάλληλος υπηρεσίας που ασχολείται με ναρκωτικά, με το άρθρο 7 τιμωρούνται οι φαρμακοποιοί με πέντε χρόνια όσοι δίνουν ναρκωτικά φάρμακα χωρίς συνταγή.

Με το άρθρο 12 τιμωρούνται με φυλάκιση οι χρήστες ναρκωτικών και ενοποιείται στο δικαστήριο ο εγκλεισμός του χρήστη σε ίδρυμα για αποτοξίνωση ή στις φυλακές. Με το άρθρο 15 απαγορεύεται η άσκηση επαγγέλματος, με το άρθρο 16 δημοσιεύεται στο τύπο η καταδικαστική απόφαση, με το άρθρο 17 επιβάλλονται περιορισμοί διαμονής (κοινώς εξορία) με το άρθρο 19 δημεύεται η περιουσία. Με το άρθρο 20 η αστυνομία ασκεί την αστυνόμευση και την προανάκριση σ' όλη την επικράτεια της Χώρας. Με το άρθρο 21 όταν τελειώσει η ανάκριση και η δικογραφία πάει στο εφετείο, απ' όπου η υπόθεση οδηγείται κατευθείαν στο ακροατήριο με απευ-

θείας κλήση. Επίσης ο ανακριτής μπορεί να διατάξει τη κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων των κατηγορουμένων. Με το άρθρο 23 το τριμελές πλημμελειοδικείο αποφασίζει για το χρόνο νοσηλείας του τοξικομανή πέρα του ελαχίστου χρόνου θεραπείας. Με το άρθρο 24 προωθείται ο χαφιεδισμός αφού προβλέπεται η αναστολή της ποινής για όσους καταδίδουν άλλους και με το άρθρο 26 καθορίζεται η θεραπεία στα κέντρα αποτοξίνωσης.

Το κράτος προσπάθησε να πείσει ότι ο νόμος θα λύσει το πρόβλημα προσφέροντας στα μάτια της συντηρητικής κοινής γνώμης το κτύπημα των εμπορών. Γίνεται λόγος για πρόληψη, το υπουργείο Νέας Γενιάς μιλάει για τα κοινωνικά αίτια του προβλήματος για να συγκαλυφτεί το φασιστικό νομοθετικό τερατούργημα. Το νομοσχέδιο μόνο κατασταλτικά λειτουργεί. Εισάγει τη φασιστική λογική της συλλογικής ευθύνης με τη δήμευση της περιουσίας των συγγενών των κατηγορουμένων, θεσπίζει την εξορία, παρατείνει τη προσωρινή κράτηση, απαγορεύει την άσκηση επαγγέλματος και κυρίως εξακολουθεί η ποινικοποίηση της χρήσης.

Είναι αστείο να γίνεται λόγος για θεραπεία και αποτοξίνωση όταν στο Κέντρο «ΙΘΑΚΗ» της Σίνδου μόνο 30 άτομα μπορούν να φιλοξενηθούν. Έτσι οι χρήστες θα εξακολουθήσουν να «θε-

ραπεύονται» στις φυλακές. Συνεχίζεται να μην ισχύει η διάκριση σκληρών και μαλακών (ήπιων) ναρκωτικών. Μ' αυτό τον τρόπο η ηρωίνη θα διαδοθεί περισσότερο αφού έχει μεγαλύτερο κέρδος για τους εμπόρους. Χαρακτηριστικά αυτός που θα συλληφτεί με ένα τσιγάρο χασίς θα μείνει περισσότερο χρόνο στη φυλακή απ' το χρήστη της ηρωίνης που είναι εξαρτημένος και το δικαστήριο αποφασίζει τη θεραπεία του. Έτσι ουσιαστικά με το νομοσχέδιο γίνεται κτύπημα στο χασίς ενώ προωθείται η ηρωίνη.

Ο εγκλεισμός των τοξικομανών στα ιδρύματα δεν προϋποθέτει την επιτυχία της θεραπείας. Η απομόνωση απ' το κοινωνικό περιβάλλον, απ' τους κοντινούς ανθρώπους, τα αδιέξοδα που δημιουργεί η ίδια η κοινωνία, οι τραυματικές εμπειρίες δεν μπορούν να ξεπεραστούν σ' ένα χώρο όπως τα ιδρύματα, όπου αναπαράγονται οι σχέσεις εξουσίας γιατρού-αρρώστου.

Το νομοσχέδιο κρύβει και ένα μεγάλο κίνδυνο. Να χρησιμοποιηθεί απ' το κράτος και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς για να διωχτούν όσοι αντιστέκονται στις επιδιώξεις του. Η πρόσφατη σκευωρία κατά της δικηγόρου Κατερίνας Ιατροπούλου για κατοχή ναρκωτικών κατά την έρευνα στο σπίτι της, κάνει τον κίνδυνο άμεσα ορατό. Η τακτική του σπιδώματος και της εξόντωσης μέσω των ναρκωτι-

κών, απ' την αστυνομία είναι μια διεθνής πρακτική των εξουσιαστών. Με την επέκταση της αστυνόμευσης η εξουσία μπορεί να συκοφαντεί και να τρομοκρατεί χόρους που μέχρι τώρα δεν μπορούσε να ελέγξει. Παράδειγμα η τρομοκρατία που εξαπολύθηκε στα νησιά το καλοκαίρι ενάντια στους νεολαίους που έχουν ένα άλλο τρόπο ζωής και με το πρόσημα της έρευνας για ναρκωτικά το όργιο της αστυνόμευσης που ακολούθησε με αυθαίρετες εξακριβώσεις, ξυλοδαρμούς και παράνομες συλλήψεις. Όπως επίσης η «περιέργη» ανοχή (μόνο) της Αστυνομίας στο εμπόριο ηρωίνης στα Εξάρχεια, χρησιμοποιήθηκε για να κτυπηθούν αργότερα όσοι αντιστέκονταν σ' αυτό το χώρο. Όταν οι αναρχικοί το χειμώνα πήραν τη πρωτοβουλία να σταματήσουν το εμπόριο ναρκωτικών στη πλατεία Εξαρχείων κτυπήθηκαν απ' τα ΜΑΤ και στάλθηκαν στο δικαστήριο.

Όταν οι αναρχικοί κολλούσαν την αφίσα «Οι μάτσοι που λάνε την ηρωίνη» στάλθηκαν στον εισαγγελέα για εξύβριση.

Όταν κατηγορούμενοι στις φυλακές καταγγέλλουν τους δεσμοφύλακες ότι κάνουν εμπόριο, βασανίζονται και στέλνονται στα πειθαρχεία για προσβολή του «σωφρονιστικού συστήματος».

Η αστυνομία είναι λοιπόν ο μοναδικός χειριστής απ' τη μεριά του κράτους του προβλήμα-

τος ναρκωτικά, και το καινούριο νομοσχέδιο της δίνει περισσότερες αρμοδιότητες. Το κράτος έχει λόγους να εμφανίζεται διώκτης των εμπορών, συλλαμβάνοντας μερικά «βαποράκια» και μερικούς χρήστες, τους παρουσιάζει ως εγκληματίες στα μάτια του κόσμου, το εμπόριο αυξάνει, οι θάνατοι πληθαίνουν, οι φυλακές γεμίζουν, οι γιατροί θα βρουν νέες θέσεις εργασίας στα ιδρύματα, νομοθετούνται «ολοκληρωτικοί» νόμοι, το πρόβλημα όμως θα παραμείνει γιατί παραμένουν οι αιτίες που το γεννούν.

Ταυτόχρονα με το νομοσχέδιο αυτό γίνεται ένα συγκεκριμένο και ουσιαστικό κτύπημα στην έκφραση ιδεών. Γιατί διώκονται όσοι προπαγανδίζουν τα ναρκωτικά. Αν δηλ. κάποιος αναφερθεί στη διαφορά μεταξύ μαλακών (χασίς) και σκληρών (ηρωίνη κλπ.) ναρκωτικών εξηγώντας την ακινδυνότητα, ουσιαστικά του χασίς, κλείνεται στη φυλακή.

Έτσι ένα τελειώς αντιφατικό νομοσχέδιο που δεν μπορεί να επιλύσει ένα τεράστιο πρόβλημα όπως τα ναρκωτικά έρχεται να επιβάλλει ένα ακόμα κατασταλτικό μέτρο στην κοινωνία.

Το κράτος για μια ακόμα φορά καταδειχνει το ολοκληρωτικό του πρόσωπο.

Οι κατασταλτική αυτή επέμβαση όμως και τόσες άλλες δεν πρέπει να μας αφήσουν αδιάφορους...

ΟΙ 7 ΟΧΑΪΟ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΗΚΑΝ

(από τους Outside Agitators)

NEA ΥΟΡΚΗ - Στις 4 Μαρτίου μετά από ένα ρεκόρ δεκαεξαήμερης εξέτασης μια ομοσπονδιακή δικαστική επιτροπή του Μπρούκλιν, καταδίκασε έξι από τους επονομαζόμενους «7 του Οχάϊο» που αντιμετώπιζαν 27 κατηγορίες για τοποθετήσεις βομβών σε στρατιωτικά κτίρια και κτίρια οργανισμών στο Westchester, στο Queens, στο Bronx και στο Long Island. Οι ένοχοι ύστερα από 39 ψηφοφορίες βρέθηκαν σε αδιέξοδο.

Κάθε ένας από τους τέσσερις άντρες της ομάδας καταδικάζονται την επόμενη κάποιας νέας βομβιστικής ενέργειας. Καμιά ημερομηνία για την απαγγελία καταδίκης δεν είχε οριστεί για τους έξι, οι οποίοι αντιμετωπίζουν ποινές φυλάκισης για 25 ως 65 χρόνια.

Νά'μαστε λοιπόν πάλι με τη χλιοειπωμένη ερώτηση: ποιοι είναι οι πραγματικοί συνομήτρες; Είναι ο επτά άνθρωποι που κατηγορούνται ότι ανήκουν στην UFF ή οι ιθύνοντες του κράτους, οι δικαστές και η άρχουσα τάξη;

Οι επτά —Raymond Luc Levassuer, Patricia Gross, Carol Ann Manning (η μόνη που αθωώθηκε), Thomas William Mannign, Richard Charls Williams, Barbara Curzi και Jaan Karl Laaman— οδηγήθηκαν σε δίκη για μια σειρά βομβιστικών ενεργειών που έγιναν από το 1982 ως το '85. Οι στόχοι ήταν γραφεία των αερογραμμών της Ν. Αφρικής, της I.B.M., της Union Carbide και άλλων μεγάλων εταιρειών που αποκομίζουν τεράστια κέρδη από το έγκλημα. Αρνήθηκαν όλες τις κατηγορίες και απολογούνται «ένοχοι του ότι υπήρξαν αθώοι».

Όσο βρίσκονταν στη φυλακή, κρατήθηκαν όλοι σε απομόνωση, μια που το κράτος ξεχνά

σταθερά ότι ο καθένας είναι αθώος μέχρι τη στιγμή που θ' αποδειχθεί ένοχος. Δύο φορές τους έχουν αποκομίσσει με αναισθητικό όπλο, την πρώτη φορά στο δικαστήριο δεν τους επιτράπηκε να παρουσιάσουν τις αρχικές τους καταθέσεις. Η γυναίκα χρειάστηκε να κάνει έντονες διαμαρτυρίες για τη σωματική έρευνα από άντρες. Κάποιος πατέρας χρειάστηκε ν' αρχίσει απεργία πείνας που κράτησε 30 μέρες, με σκοπό να πάρει τα παιδιά του απ' την κρατική επίβλεψη και να τα έχει υπό επίβλεψη συγγενική.

Το κράτος δεν έχει κανένα πραγματικό ενοχοποιητικό στοιχείο εναντίον όλων αυτών των ανθρώπων. Δεν υπάρχουν δακτυλικά αποτυπώματα, δεν υπάρχουν μάρτυρες, καμιά ποσότητα δυναμίτιδας δεν βρέθηκε.

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ

Το κράτος κόλλησε στους «7 του Οχάϊο» (έτσι αποκαλούνταν από τον τύπο επειδή οι πέντε συνελήφθησαν στο Οχάϊο) την ετικέτα των «εγκληματιών» και των «τρομοκρατών», αλλά δεν είναι έτσι. Οι 7 είναι Μαχητές της Ελευθερίας, με ξεκάθαρες ιδέες, προθέσεις και στόχους. Στο δικαστήριο εξήγησαν, γιατί σαν επαναστάτες που πολεμούσαν τα δεινά της σημερινής κοινωνίας, αναγκάστηκαν να στραφούν σε μια παράνομη ζωή (για να το καταλάβουμε αυτό, αρκεί να θυμηθούμε τους δολοφόνους των μελών της ομάδας των Μαύρων Πανθήρων).

Έζησαν παράνομα με επιτυχία για αρκετά χρόνια, μαζί με τα παιδιά τους (ο Ray έζησε έτσι για 10 χρόνια).

Ποτέ δεν δέχτηκαν ότι είναι μέλη της UFF. Ωστόσο θεωρούν τους εαυτούς τους σαν ένα μέλος

τους «ένοπλου, παράνομου επαναστατικού κινήματος» και είναι πλήρως αλληλέγγυοι στη δράση της UFF που αποτελεί κομμάτι του αγώνα εναντίον του απαρχάιντ στη Ν. Αφρική και εναντίον του αμερικάνικου στρατοκρατικού μηχανισμού.

Σ' όλη τη διάρκεια της δίκης, ο Ray Levasseur (υπεραπιζόμενος ο ίδιος τον εαυτό του) και μία ομάδα δικηγόρων περιλαμβανομένου και του William M. Kunstler, συνεχώς ανέτρεπαν τα ενοχοποιητικά στοιχεία που το κράτος επινόησε (χρησιμοποιώντας τους συνηθισμένους χαφιέδες, τα ψέμματα κ.λπ.). Το κράτος θα μπορούσε ίσως ν' αποδείξει ότι οι 7 είχαν συμμετάσχει σε βομβιστικές ενέργειες, με την προϋπόθεση ότι θα βρισκόταν εκρηκτικά και εγχειρίδια για την κατασκευή βομβών. Το κράτος επίσης παρουσίασε κωδικοποιημένες σημειώσεις από συναντήσεις, αλλά ακόμα κι όταν αποπειράθηκε να τις αποκρυπτογραφήσει (κάνοντας εσκεμμένες παραποιήσεις, αλλάγες στις καταθέσεις κ.λπ.) δεν κατάφερε να αντιπαραβάλλει τις βομβιστικές ενέργειες με τις σημειώσεις.

Οι 7 προέρχονται όλοι από την εργατική τάξη και δίνοντας τη μάχη τους για την επιβίωση ενάντια στην ανεργία, στην κόλαση του να φέρνεις παιδιά σε μια κοινωνία όπου τα παιδιά θεωρούνται αντιοικονομικά ή βάρη μέχρι τη στιγμή που θα μεγαλώσουν αρκετά ώστε να μπορούν να κατεβαίνουν στα ορυχεία ή να πηγαίνουν στα εργοστάσια... —έχουν αποκτήσει εμπειρίες για όλα τα σκατά που το κράτος ξεχνεί πάνω μας.

Το «έγκλημα» που έχουν διαπράξει οι 7 είναι τ' ότι έδειξαν την αλληλεγγύη τους τους ένο-

πλους αγώνες του Ελ Σαλβαδόν, της Ιρλανδίας, της Νικαράγουα, της Ν. Αφρικής και οπουδήποτε κυριαρχεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός που αναγκάζει τους φτωχούς να αγωνίζονται για βασικά δικαιώματα όπως είναι η τροφή, η στέγη και η υγεία των παιδιών. Ακόμα περιλαμβάνεται κι ο αγώνας εδώ στις Ηνωμένες Πολιτείες.

ΚΛΙΜΑ ΦΟΒΟΥ

Εδώ έχουμε ένα απόσπασμα απ' την αρχική κατάθεση του Ray Levasseur: «Αυτή η κυβέρνηση μιλά για ένα κλίμα φόβου υπαιτιοποιημένη ότι αυτό δημιουργήθηκε απ' τη UFF, πράγμα που είναι ψευδές. Δεν θέλει όμως να μιλήσει για το φόβο και τον τρόμο που νιώθουν οι Μαύροι κάτοικοι αυτής της χώρας. Δεν θέλουν να μιλήσουν για τον Michael Stewart τον νεαρό νέγρο που πέθανε αφού κτυπήθηκε κτηνωδώς από μέλη της Αστυνομίας Μεταγωγών και για τ' ότι οι μπάτσοι αυτοί δεν δικάστηκαν ποτέ για φόνο. Και μήπως δεν αποτελεί απόδειξη τ' ότι αυτή η κυβέρνηση δεν μιλά για την Eleanor Bumpers, μια 67χρονη γιαγιά που πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε από την Μονάδα Άμεσης Δράσης της Αστυνομίας; Ούτε οι δικοί της δολοφόνοι οδηγήθηκαν ποτέ στη δικαιοσύνη.

«Η ο Willie Turks, ένας νεαρός μαύρος που χτυπήθηκε και πέθανε στους δρόμους του Μπρούκλιν —της πόλης στην οποία βρισκόμαστε κι εμείς— από λευκούς που σκέφτονται με τη λογική της Κου-Κλουξ-Κλαν; Ούτε αυτοί κατηγορήθηκαν ποτέ για φόνο.

Η κυβέρνηση δεν θέλει να μιλά για κείνο το είδος βομβιστικών ενεργειών, όπως αυτό που πρόσφατα έγινε στη Φιλαδέλ-

φεια, όπου 11 Μαύροι (άντρες, γυναίκες και παιδιά) σκοτώθηκαν όταν η αστυνομία έριξε μια ισχυρότατη βόμβα στο σπίτι που ζούσαν. Οι αξιωματικοί της αστυνομίας ποτέ δεν κατηγορήθηκαν για έγκλημα. Κι όμως αυτά τα είδη εγκλημάτων είναι που φανερώνουν τη δόλια πρόθεση.

Αυτά είναι τα προμελετημένα εγκλήματα με την πιο διαβολική πρόθεση. Η κυβερνητική υποκρισία και ο ρατσισμός προσπαθούν να μας εμποδίσουν να δούμε ότι όπως και στη Ν. Αφρική, όπου ο αγώνας γίνεται για αυτοδιάθεση και ελευθερία έτσι και σ' αυτή τη χώρα υπάρχει μια εθνότητα, μια εθνότητα Μαύρων που είναι αναγκασμένοι να ζουν κάτω από πραγματική καταπίεση, μια εθνότητα με ιστορία 400 χρόνων περηφάνειας και αντίστασης, μια εθνότητα που στόχος της είναι η αυτοδιάθεση και η ελευθερία».

Όλη η αρχική κατάθεση του Ray αποτελεί μια έμπνευση και δείχνει ακριβώς πού στέκονται οι 7.

Αν θέλετε ένα αντίγραφο στείλτε μας μια συνεισφορά και θα σας το στείλλουμε. Όλες οι εισπράξεις διατίθενται για τους 7.

Πώς είναι δυνατόν αυτοί οι επαναστάτες να καταδικάζονται με αυτούς τους είδους τα στοιχεία όταν οι δολοφόνοι του Michael Stewart κυκλοφορούν ελεύθεροι; Όλα αυτά μας αποδεικνύουν με το παραπάνω τ' ότι δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε το νομικό σύστημα ή απλά και μόνο τις νόμιμες μεθόδους πάλης.

Η διεύθυνσή μας είναι:
Ohio 7 Defense Committee
P.O. Box 530,
Cathedral Station,
New York
N.Y. 10025.

ΠΟΛΩΝΙΑ

ΜΙΑ ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ «ΚΟΚΚΙΝΟ»

(Το παρακάτω άρθρο είναι αναδημοσίευση από τη «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ», Απρίλης 86. Γραμμένο από κάποιον στέλεχος του συνδικάτου, αναφέρεται στα προβλήματα που αντιμετωπίζει η νεολαία στην Πολωνία και στην στροφή που κάνει προς τον αναρχισμό.)

Ασχολούμαι με το ζήτημα της νεολαίας, αρκετό καιρό τώρα. Το συζητώ με ακτιβίστες της Αλληλεγγύης, το θίγω σε διάφορες συναντήσεις επιτροπών. Όλοι συμφωνούν μαζί μου ότι το πρόβλημα είναι πολύ σημαντικό αλλά τα πάντα σταματούν στην απλή διαπίστωση, όχι εξ αιτίας κάποιας κακής πρόθεσης αλλά λόγω αδυνατότητας...

Τι να προτείνει κανείς στα 16χρονα. Δεν υπάρχουν πλάνα για συλλογικές δραστηριότητες. Στην Αλληλεγγύη τα πράγματα αντιμετωπίζονται μέσα από κλισέ. Έχουν την άποψη ότι πρέπει να περιμένουν έως ότου οι 16χρονοι ωριμάσουν και γίνουν εργάτες ή φοιτητές: τότε θα ασχοληθούν μαζί τους.

Πιστεύω πως τα άτομα ηλικίας 17-20 είναι μια απίστευτα απογοητευμένη γενιά. Δεν ξέρω πως θα εξελιχθούν αργότερα. Ίσως αντί για πολύγραφους που εισάγαμε εμείς, να εισάγουν όπλα. Ποιο είναι το μέλλον τους; Τα τραγούδια τους λένε:

«Θα έχω διαμέρισμα το 2010», ακούγοντάς το σε κατακλύζει απόγνωση. Αυτό είναι

πλήρης εγκατάλειψη. Και όμως υπάρχουν νέοι που προσπαθούν να κάνουν κάτι, προσπαθούν να δώσουν στη ζωή τους κάποιο νόημα.

Πόσοι είναι αυτοί οι εξεγερμένοι νέοι;

Ακόμη και εάν είναι μια μικρή μειοψηφία, η ύπαρξή τους είναι ιδιαίτερα σημαντική.

Σ' αυτήν την απεριγράπτα πικρή πραγματικότητα της Λαϊκής Δημοκρατίας της Πολωνίας, οι νέοι ψάχνουν ένα δρόμο ν' ακολουθήσουν, ένα τρόπο να φανούν διαφορετικοί, στην προσπάθειά τους να κάνουν «κάτι». Αλλά το τίμημα είναι ακριβό. Το καθεστώς κτυπά την νεολαία επιδεικνύοντας απαρύμμιλο κοινωνικό ρατσισμό, ακριβώς γιατί τη φοβάται. Τραγικά παραδείγματα οι Gregor Przemysk και Margia Antonowicz που πέθαναν ανεξήγητα και οι δύο μέσα στα κελιά της ασφάλειας.

Ανεξάρτητα με το τι πιστεύει ο καθένας για τους punk, αυτοί οι νέοι με τις χρωματιστές χαιτες, τα σκουλαρίκια, τις παραμάνες και τα καρφιά ψάχνουν για μια μορφή ελευθερίας,

Και η ελευθερία είναι κάτι που όλοι μας έχουμε ψηλά μέσα μας.

Πάρ' όλο ότι για τη γενιά μου η μουσική τους υποκουλτούρα είναι περίεργη και ακατανόητη, γι' αυτούς είναι τρόπος έκφρασης και ζωής, ιδεολογία που αγγίζει τα όρια θρησκευτικής πίστης.

Οι punks, αυτοί που ακούνε reggae, οι πολωνοί gastafarian ανήκουν στην ευρωπαϊκή νεολαία.

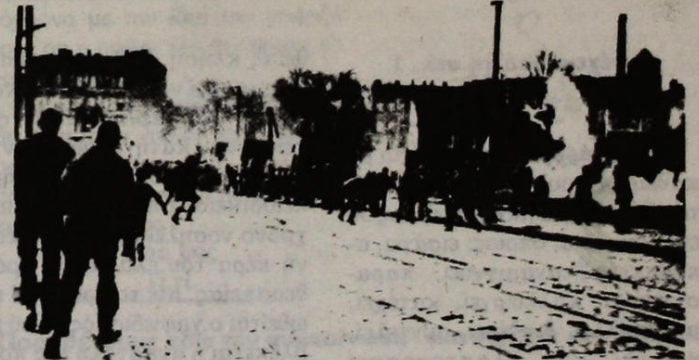
Αλλά στην Πολωνία καταστέλλονται άμεσα για αυτές τις ελευθεριακές τους απόψεις. Ξέρω 16χρονα που συλλαμβάνονται, ξυλοκοπούνται, καθαρά για λόγους εμφάνισης και κρατούνται παράνομα για 48 ώρες, τουλάχιστον μια φορά το μήνα.

Πέρσι εμφανίστηκε στο Gdansk το κίνημα για μια εναλλακτική κοινωνία (RSA). Τα μέλη του πρωτοεμφανίστηκαν τη πρωτομαγιά του '85 (στη μεγάλη πορεία της ημέρας). Μερικές εκατοντάδες άτομα με ροζ και πράσινα μαλλιά, μαύρα μπουφάν και μπλε γυαλιά συμμετείχαν στην πορεία.

Η εικόνα ήταν όντως θεαματική. Κρατούσαν τεράστια μαύρα πανώ που έγραφαν:

«Η Αλληλεγγύη πολεμά».

Η RSA συσπειρώνει ελευθεριακούς της Αλληλεγγύης και α-

Ευγκρούσεις αστυνομίας και διαδηλωτών εργατών, το 1970.

ναρχικούς. Οι περισσότεροι είναι μαθητές σε τεχνικά λύκεια, ζουν σε εργατικές περιοχές. Άλλο τους κοινό χαρακτηριστικό είναι ότι είναι οπαδοί της Λέκια (ποδοσφαιρική ομάδα του Gdansk) και το γήπεδο του Gdansk είναι απ' τους τόπους μάζωξής τους.

Έχω όλες τις αναρχο-επιθετικές διακηρύξεις τους. Ο πασιφισμός τους είναι κάπως ιδιόμορφος. Πιστεύουν ότι εάν σου επιτεθούν βίαια πρέπει να αντισταθείς βίαια. Φιλοδοξούν να ενεργοποιήσουν πλατύτερες ομάδες νέων και να καταγραφούν από το καθεστώς σαν κοινωνική ομάδα που αντιδρά.

Πέρσι, στο φεστιβάλ rock του Jarochin ήταν οι μόνοι που μίλησαν στο κοινό. (Κανείς άλλος δεν εκμεταλλεύτηκε την καταπληκτική αυτή ευκαιρία να απευθυνθεί στους περισσότερους από 20.000 νέους, που είχαν συγκεντρωθεί). Ταυτόχρονα μέλη της RSA μοίραζαν αντιεγκλογικές προκηρύξεις. Παρόμοια έγι-

νε και με τους προσκνητές στη Crestochowa, όπου έκαναν μια σειρά παρεμβάσεις παρ' όλο ότι η ιδεολογία τους είναι αθεϊστική.

Μοιράζουν προκηρύξεις, γράφουν στους τοίχους και στις πορείες είναι οι πλέον μαχητικοί, όταν αμύνονται στις επιθέσεις της αστυνομίας. Πιστεύουν ότι η κατάλληλη προετοιμασία για μια πορεία απαιτεί να φοράς μάσκα και κράνος. Πιθανόν να μας φαίνονται όλα αυτά παιδιάστικα, αλλά στη Nowa-Huta (κοντά στη Κρακοβία) πολλά άτομα αναγνωρίστηκαν από φωτογραφίες και συλλήφθηκαν.

Τους παρατηρώ και αναρωτιέμαι ποια κατεύθυνση ακολουθούν.

Τίποτε δεν είναι ευδιάκριτο, ίσως τελικά αποδειχθούν ένα παροδικό κοινωνικό μόρφωμα που θα σβύσει σύντομα. Ίσως οι δραστηριότητές τους έχουν κάποια φασιστοειδή κατάληξη. Διαφορετικά αυτό το κίνημα θα ωριμάσει.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΟΥΚΛΑΣ

Ο κρατικός μηχανισμός, μη μπορώντας ολοκληρωτικά να ελέγξει τον άνθρωπο, ο οποίος πολλές φορές αυθόρμητα φέρνει στο προσκήνιο ακατανίκητες επιθυμίες ζωής, του παραχωρεί το περιθώριο των ψευδοισθίσεων της γυχαγωγίας και των υποκατάστατων χαράς. Τέτοια όμως, πάντα, που να αντλούν από την εκάστοτε συγκροτημένη κοινωνική κατάσταση στοιχεία όπως βία, ανταγωνισμός, προγραμματισμός και θεσμοποιημένα έστι ώστε να συγκρατείται μέσα στα πλαίσια της ελεγχόμενης δράσης και αναπαραγωγής του συστήματος.

Θεσμοί όπως ο αθλητισμός κι ακόμη καλύτερα ο κρατικός αθλητισμός, είναι ένα από τα σπουδαιότερα σημάδια υποταγής του σύγχρονου ανθρώπου. Από τη μια, η εξουσία μέσα από τους διάφορους φορείς της στον αθλητισμό προγραμματίζει την κίνηση του ανθρώπινου σώματος κι από την άλλη το χρησιμοποιεί ως θέαμα. Και είναι γνωστό πως ανάμεσα στον άρτο και στο θέαμα που προσφέρουν οι σύγχρονοι καίσαρες πρέπει να υπάρχει ισορροπία: όταν ο άρτος μειώνεται τότε το θέαμα αυξάνεται σαν αντίβαρο. Η παθητικότητα χαρακτηριστικό του θεάματος είναι συνέπεια της παθητικότητας στην εργασία κι ακόμα γυχαγωγική της συνέχεια. Ο άνθρωπος μέσα από τη συνεχή μηχανοποίηση και ορθολογικοποίηση της εργασίας του γίνεται θεατής, ακόμη και στην ίδια του τη ζωή.

Ακόμα κι ύστερα από την εργασία συμπεριφέρεται παθητικά και περιμένει να γυχαγωγηθεί από υλικό σπενά συνδεδεμένο με το στυλ του τόπου εργασίας. Η γυχαγωγία στον προχωρημένο καπιταλισμό είναι η επέκταση της εργασίας. Αναζητείται από κείνους οι οποίοι επιθυμούν να ξεφύγουν το μηχανοποιημένο εργασιακό προτσές και να είναι ικανοί να το αντιμετωπίσουν πάλι. (Μ. Χορχάμερ και Ι. Αντόρνο.)

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Το ποδόσφαιρο, τοποθετείται εκ των πραγμάτων πρωταρχικό στο ρόλο του για την πλήρη υποταγή στο θέαμα και τη σηματοπική καταστολή μέσα από την εξουσία της προγραμματισμένης κίνησης. Οι μαζικές συζητήσεις στα μετρό κάθε Δευτέρα, τα κατάμεστα γήπεδα κάθε Κυριακή, η πρωινή ανάγνωση της αθλητικής εφημερίδας από τον οικοδόμο, οι πορείες στυλ εθνικότητας του Μπουμπλή (ούτε διεκδίκηση της Α.Τ.Α. νά'τανε), οι εκτενείς επιστημονικές αναλύσεις, η καθήλωση των ανθρωποκοπαδιών στα Μ.Μ.Α. (Μέσα Μαζικής Αποβλάκωσης), το ερήμην των δρόμων στις εθνικές συναντήσεις, είναι μια γνωστή σε όλους μας πραγματικότητα, η οποία καταστά τραγωδία βλέποντας το «ανθρώπινο γένος» να χαιρέται και να απολαμβάνει τα δώρα των «εχθρών του». Ποιος μίλησε για θάνατο;

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Ο αθλητισμός συγκρατεί τα ελατήρια εκείνα τα οποία έχει τευτώσει η οργή. Και τι άλλο είναι το κοινωνικό πρόβλημα από το προϊόν μιας συσσωρευσης ελατηρίων τευτωμένων από την οργή; Βαρώνος Πιερ ντε Κουμπερτεν (αναβιωτής των σύγχρονων ολυμπιακών αγώνων).

Καθώς οι μάζες αποσπώνται από την πολιτική, οι ταξικές και

κοινωνικές συγκρούσεις αμβλύνονται κι ακόμα μετατρέπονται σε καλυμμένες επιδοκιμασίες του πολιτικού συστήματος. Η αγωνία για το μεροκάματο, η οργή για την εκάστοτε κυβερνητική πολιτική, η καταπίεση από την καθημερινή μπουτοκρατία, αφοδεύονται και ξεσπών σε λίγη ώρα απόλαυσης της κίνησης, με αποκλεισμένο το δικαίωμα συμμετοχής σ' αυτήν, παρά μόνο στη θέασή της. Το ποδόσφαιρο στην Αγγλία άρχισε να προωθείται από το 1860 από επιχειρηματίες με σκοπό να «συγκρατήσουν» τους εργάτες από την συνδικαλιστική δραστηριότητα και τις μάζες από τα ολέθρια αποτελέσματα του κοινωνικού αναβρασμού. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν το ότι το ποδόσφαιρο και γενικότερα ο αθλητισμός πλασσάρονται με κάθε τρόπο από την εξουσία, η οποία φθάνει στο σημείο να εξευτελίσει κάθε ηθική και αξία, όπως ειρήνη και φιλία² ταυτίζοντας τις αισχρά με ό,τι πιο θρώμικο έχει να δείξει ο αθλητισμός σήμερα: χρήμα, δόξα, βία, μάρκετινγκ, προκειμένου να εξυπηρετήσει τις σκοπιμότητες του σύγχρονου κράτους.

Όμως η διείσδυση του ποδοσφαίρου δεν σταματά εκεί αλλά δίνει το στίγμα της και στην ίδια τη συμπεριφορά πολιτικών και οπαδών. Στην πολιτική και στα γήπεδα υπάρχουν οι οπαδοί κι αυτοί συμπεριφέρονται αντίστοιχα το ίδιο. Ακόμα ηχεί στα αυτιά μας: «δεν είμαστε καλά δεν έχουμε μυαλό, είμαστε άρρωστοι με το σοσιαλισμό». Η ποδοσφαιρική πολιτική της πολιτικής σαν φάντασμα τώρα πλανιέται και τρομάζει όσους ακόμα δεν είναι «άρρωστοι».

ΒΙΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ή «ΣΚΕΦΤΕΙΤΕ ΠΩΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΑΣ Ή ΤΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΜΠΕΙΠΕ ΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΝΑ ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥΣ ΣΑΣ» Αλέφαντος (προπονητής).

Το ποδόσφαιρο αντλεί τα κύρια συστατικά από τη γενικευμένη κοινωνική καταστολή και είναι επομένως λογικό να αναπαράγει μια από τις κυρίαρχες εκδηλώσεις της: ΤΗ ΒΙΑ. Βία και αίμα παραμονεύουν κάθε στιγμή τόσο στις γεμάτες κερκίδες όσο και στον αγωνιστικό χώρο. Παντού και πάντα επεισόδια από οπαδούς που συγκρούονται μ' αντίπαλους οπαδούς, μια και έχουν αντίπαλα ινδάλματα ή φασιστικές ομάδες όπως η ΝΟΠΟ (με ΟΝΝΕ-Δεξιά έως ακροδεξιά στοιχεία), ή ΤΟΦΑ, οι αιμοδιείς PANTHERS και άλλα φασιστικά σκυλολόγια που με διάφορα προσχήματα δημιουργούν φασαρίες.

Κι ακόμα άτομα, όπου ο αποξενωτικός κι απάνθρωπος ρυθμός ζωής, που κράτος-κεφάλαιο επιβάλλει, μετατρέπει τις κερκίδες σε τόπους γυμνικής ασφάλειας, επαφής και εκτόνωσης απωθμένων. Η μοναξιά και οι στερήσεις έχουν αποτέλεσμα τη συσσωρευμένη επιθετικότητα με στόχο δυστυχώς την προσωρινή ανακούφιση. Όμως η έμπρακτη αυτή βία των «χούλιγκανς» είναι αρεστή στην εξουσία, η οποία εξασφαλίζει το άλλοθι για την μπουτοκρατία (ας θυμηθούμε τα σκυλιά του Μπάλκου), μέχρι στο σημείο που θα στραφεί ανεξέλεγκτη και μαζική εναντίον της. Από κει και πέρα ανασυντάσσεται με αποτέλεσμα την ανανέωση του ποσοστού βίας στο όριο που επιθυμεί το κράτος.

Η βία όμως αυτή όπως και πριν

ειπώθηκε δεν είναι αποκομμένη από τη βία στον «αγωνιστικό» χώρο που όμως αντανάκλαται σε ευρύτερη φάση λόγω της μαζικότητας του υποκειμένου της. Οι καλοαδωμένες μηχανές-ποσοσφαιριστές δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να εφαρμόζουν τη βία εκπαιδευμένοι από τους χειριστές-προπονητές οι οποίοι ελέγχουν από τους μυς τους μέχρι και τους οργανισμούς τους. «Τρέξε, σκοτώσου» έλεγε στους παίκτες του ο Ιγκλόυ προτρέποντάς τους να τα δώσουν όλα σε ένα ασίγαστο παιχνίδι λυσσασμένης πάλης. «Είμαι ένας συνταγματάρχης» είπε ο Μαξ Μέκελ άλλος προπονητής δικαιώνοντας το ελληνικό στρατιωτικό ανακωνιδέν της αθλητικής δημοσιογραφίας: «Οι κομάντος του Γκμοχ γάζωσαν την Καλαμαριά». Δεν έχω τίποτα άλλο να πω: «Τα μυαλά στα κάγκελα» που φωνάζουν τα παιδιά «που γαμούν τα λύκεια» είναι η βία του σινεμά και της ΤV, είναι τα χαστούκια της μάνας τους, είναι η κλωτσιά από τον εργοδόχο στο μηχανουργείο, είναι το θρίσιμο από τον καθηγητή, είναι η σφαλίρα από τον μπάτσο που τον έπιασε στα φλιπεράδικα. Και το κάθε κάγκελο, κάγκελο της εξουσίας κάνει ένα φράχτη γύρω από τα μυαλά. Μυαλά που δεν έχουν άλλη διέξοδο από τα κάγκελα. Εκεί όμως κάπου σκοτώνουν...

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

«Δώστε στο γερμανικό έθνος έξη εκατομύρια σώματα με άμειπτη αθλητική εκγύμναση, όλα φλεγόμενα με φανατική αγάπη για την πατρίδα της και γαλουχημένα με το υψηλότερο επιθετικό πνεύμα και σε λιγότερο από δύο χρόνια αν είναι ανάγκη ένα εθνικό κράτος θα έχει δημιουργήσει ένα στρατό» ΧΙΤΛΕΡ «Ο αγώνας μου»³.

Εδώ θα αφηθούμε «απολαμβάνοντας» το πόσο και πώς το δηλητήριο του εθνικισμού και της πατρίδας συνδέεται με τον αθλητισμό και το ποδόσφαιρο. Οι δικτατορίες αλλά και οι «δημοκρατίες» προωθούν τα σπορ με τρόπο ώστε η βία και η επιθετικότητα να κατευθύνεται στους αντίπαλους (ξένους κατά προτίμηση) που είναι εξίσου θύματα. Η συλλογική αυτή απάτη των μαζών που έχουν κάνει προσωπική υπόθεση τους τη νίκη της εθνικής ή τοπικής ομάδας είναι απόρροια μιας πολυσύνθετης κατάστασης κατευθυνόμενης από το τόσο μιστό μας κράτος με περιεχόμενο εθνικιστικής μισαλοδοξίας εκπαιδευτικού αυταρχισμού και πολιτικού αποπροσανατολισμού.

Οι πρόσφυγες από τη Μ. Ασία ίδρυσαν τις πρώτες ποδοσφαιρικές ομάδες στην προσπάθεια τους να κρατήσουν δεσμό με την μητέρα πατρίδα. Κι ακόμα είναι άραγε τυχαίο το ότι οι πρώτες παγκόσμιες διοργανώσεις πραγματοποιήθηκαν την παραμονή του Α' Παγκ. Πολέμου, κι αρχές της επέκτασης του εθνικισμού στις μάζες;

Έτσι βλέπουμε σιγά-σιγά τα παιδικά σημαία στις παρελάσεις, οι συχνές εκπομπες στην τηλεόραση, οι «παραβιάσεις» του «εθνικού εναερίου χώρου» από τον «αιώνιο εχθρό» μας και τις τεχνητές οικονομικές κρίσεις να γίνονται «φωτιές στα κόκκινα σκυλιά» στο ματς Ελλάδας-Αλβανίας, να γίνονται «βουλγαρικά μυαλά στα κάγκελα», να γίνονται βρώμικα οξείστικα συνθήματα χειρίστου είδους.

Τα γουρούνια της εξουσίας ποτίζονται με σωβινιστικό δηλητήριο

τις μάζες τις καθοδηγούν σε αλληλοσφαγή, αυξάνοντας τα κέρδη τους αλλά και έχοντας το άλλοθι για να βρίσκονται υγλά.

ΓΗΠΕΔΟ και... «ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΤΕΤΟΙΟ ΒΑΘΜΟ ΣΥΣΣΩΡΕΥΜΕΝΟ ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΕ ΕΙΚΟΝΑ»

Γκυ Ντεμπορ

Θα ήταν ίσως περιπτώ και κουραστικό να ασχοληθούμε με τα κέρδη του Κάδε Βαρδινογιάννη, του κάθε Νταϊφά, του κάθε γουρουνού⁴ που ξεδιγάνε με εργατικό αίμα.

Κουραστικό ακόμα να σταθούμε τόσο στους μισθούς των ποδοσφαιριστών όσο και στα ύψη των μεταγραφών των εισαγόμενων αυτών προλετάρων. Εκεί που πρέπει να σταθεί κανείς είναι στην ιδιαιτερότητα του ποδοσφαίρου ως παραγωγική μονάδα! Στο ποδόσφαιρο το προϊόν δηλαδή το ματς, το θέαμα, παρασκευάζεται, συσκευάζεται και καταναλώνεται στη στιγμή, σε αντίθεση με τις υπόλοιπες παραγωγικές μονάδες που ακολουθούν διαφορετικό κύκλο εργασιών. Επόμενο είναι λοιπόν και η αντίδραση του καταναλωτή να είναι άμεση εως στιγμιαία, με απώτερο χρόνο εκτόνωσης τη διάρκεια του ματς.

Παράλληλα με όλα αυτά ένα ασχρό κατεστημένο διαφήμισης-προώθησης προϊόντων εκτυλίσσεται στα μάτια των θεατών οι οποίοι μέσα στην συγκινησιακή διέγερση του «αγώνα»,⁵ είναι δεκτικοί σε οποιοδήποτε καταναλωτικό μήνυμα. Πολλοί είναι ακόμη αυτοί που ακολουθώντας τυφλά το ηλίθιο «ΠΑΙΞΤΕ ΠΡΟΠΟ - ΠΑΡΤΕ ΛΕΦΤΑ», σβιάζονται τα Σαββατόβραδα αγωνιώντας για την καλύτερη ομάδα της ζωής τους και πλουτίζοντας αυτούς που την χειροτερεύουν καρπώμενοι τα ιδρωμένα τους χρήματα. Τέλος ο αθλητικός τύπος με τις εφημερίδες και τα έντυπα που τόσο έντεχνα πλασσάρει την βία και παρατείνει την αγωνία των φιλάθλων παίρνοντας τους για μια φορά ακόμα τα χρήματα είναι ένα ακόμη σημαντικό στοιχείο που μαζί με τα υπόλοιπα κάνουν τη ζωή μας πιο δύσκολη και τα μυνήματα των λακέδων της εξουσίας πιο εύπεπτα.

ΜΕΧΙΣΟ '86... ΜΕΤΑ ΤΗ ΦΙΕΣΤΑ

Δέκα περίπου μήνες πέρασαν από τους καταστρεπτικούς σεισμούς που είχαν το τραγικό αποτέλεσμα της δημιουργίας κύματος χιλιάδων αστέγων. Βέβαια η εξουσία έκανε ό,τι μπόρεσε για να μην τους στεγάσει⁶ με αποκορύφωμα την πολυδάπανη αθλητική διοργάνωση της συνένωσης των λαών.

Όμως στα αυτιά μας αντχεί σαν εμετός μια και η μόνη συνένωση, που μπορεί να φανταστεί κάθε άνθρωπος είναι η συνένωση των πολυεθνικών⁷ όπου σαρκοφάγες και ενωμένες χρηματοδότησαν το Μουνιπάλ σε αντίλλαγμα με τη διαφήμισή τους. Κι ενώ τα αφεντικά γλεντούν αυτή τη συνένωση (που πάντα καταλήγει σε συνουσία), ένας στρατός⁸ από 20.000 μπάτσους βρίσκονταν σε επιφυλακή με το φόβο λαϊκών διαμαρτυριών που αντικείμενό τους θα 'ταν οι άθλιες συνθήκες ζωής. Η πολιτική της υπερχρέωσης⁹ στο εξωτερικό του «επαναστατικού δεσμικού κόμματος» όπως παράλληλα και η μη εκπλήρωση της χλιοειπωμένης αγροτικής μεταρρύθμισης καταδικάζει το λαό του Μεξικού στην εξαθλίωση και στην πείνα. Όσο για την αξιοπιστία των μεξικανών άστεγων αδελφών μας το δείχνει η 60% αποχή τους από τις εκλογές.

Η χώρα λοιπόν με το ρεκόρ στους βιασμούς.

Η χώρα με τις δεκάδες χιλιάδες

άστεγους

Η χώρα με τα πεινασμένα παιδιά

Η χώρα αυτή της ντροπής ανέλαβε την διοργάνωση τούτης της σπατάλης-φίεστας της αποθλάκωσης των λαών και της διαιώνισης της μιζέριας.

Οι κραυγές από τα συμπεροφόρα αδέρφια μας στις παραγκούπολεις «καλύφθηκαν» πίσω από τις εκρηκτικές περιγραφές των εκφωνητών, πίσω από τις ιαχές των οπαδών πίσω από το απολαυστικό ρούφηγμα της coca-cola.

Και είναι χαρακτηριστική η δήλωση του Αργεντινού σαρ της πρωταθλήτριας, ο οποίος έκφρασε τη συγκίνησή του για τη χαρά των Λατινικών λαών οι οποίοι «ξεχνούν τα προβλήματά τους» με τη διεκδίκηση ενός παγκόσμιου κυπέλου. Τι μπορεί να σημαίνει λοιπόν το μουνιπάλ του '86.

Ένα γεγονός που η άξια χήρης του για το Κράτος και το κεφάλαιο ολόένα και μεγαλώνει ανοίγοντας δρόμους ενώ αντίθετα τοποθετεί τις μάζες στο περιθώριο συμμετέχοντας στην κλοπή της ζωής και στην αποδυνάμωση των κοινωνικών αγώνων.

Τι απομένει λοιπόν;

ΑΝ ΔΕΝ ΝΟΙΑΣΤΟΥΝ ΟΙ ΤΑΠΕΙΝΟΙ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑΠΕΙΝΟ ΠΟΤΕ ΔΕ ΘΑ ΥΨΩΘΟΥΝ.

Μπ. Μπρεχτ

Κάτι ηλιόλουστα κυριακάτικα πρωινά θυμάμαι τότε που ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ με κρυμμένα τα σύμβολα της εξουσίας ερχόταν στις αλάνες με τη μπάλα γελαστός. Τότε μας έκανε το φίλο και εμείς τον ακούγαμε, τότε μας έκανε αστεία και μεις γέλαγαμε.

Όμως πια τον ξέρουμε! Είναι αυτός που κάθε φορά χτυπά τους αναρχικούς διαδηλωτές, είναι αυτός που χτυπά τους εργάτες απεργούς, είναι αυτός που κάθε φορά μας φυλακίζει, είναι αυτός που βρωμίζει την αναπνοή μας, είναι αυτός που σκοτώνει φαντάρους στα φυλάκια, είναι αυτός που μας έδερνε στο δημοτικό, ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΛΕΒΕΙ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ, ΤΟ ΑΙΜΑ, ΤΗ ΖΩΗ.

Τώρα πια σύντροφοι τον ξέρουμε.

Ας κάνουμε λοιπόν την κοινωνία ένα γήπεδο με αντιπάλους τους ΘΕΑΤΕΣ και τους ΕΜΠΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ.

Άραγε μετά θα υπάρχουν ΘΕΑΤΕΣ;

Άραγε μετά θα υπάρχουν ΕΜΠΟΡΟΙ;

Άραγε μετά θα υπάρχει ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ;

Γ. Κ.

15/7/86

1. «Θάνατος στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους» Α. Σπιάς
2. Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας.
3. Πολύ προφητικά λόγια.
4. Ζητώ συγγνώμη από αυτά τα συμπαθέστατα ζωάκια.
5. Είναι άραγε τυχαία τη ταυτότητα των εννοιών αγώνα και ματς;
6. Μόλις το 0,4% των άστεγων.
7. Από Η.Π.Α.: Anghenser Bush, Coca Cola, Gillette, R.J. Reynolds Camel. Από Ιαπωνία: Canon, Fuzi, JVG, Seiko. Από Ευρώπη: Cinzano, Phillips, GMOPEL. Από Καναδά: Bata.
8. Φτιαγμένος από τις αδελφές: γαλλική αστυνομία και FBI. Ενώ η «κρυφή αστυνομία» επιστράτευσε 30.000 ειδικά επιλεγμένους μπάτσους για τη φρούρηση αερόδρομων, σταδίων και ξενοδοχείων για τη 9 πόλεις που έγιναν οι αγώνες. Όσο για τον τελικό κινητοποιήθηκε στρατός ξηράς και ναύτης.
9. Το εξωτερικό χρέος του Μεξικού ανέρχεται σε 100 δις δολάρια. Το συνολικό χρέος των χωρών της Λατινικής Αμερικής είναι 900 δις. (Σύμφωνα με τον Οικονομικό Ταχυδρόμο).

Σαν άμεσος στόχος της «ΔΟΚΙΜΗΣ» είναι η μετατροπή της σε 15ήμερη. Αυτό ξεκινάει κύρια από την ανάγκη επικοινωνίας και πληροφόρησης του αναρχικού Χώρου αλλά και από την επιτακτικότητα της τακτικής επαφής ενός αναρχικού-αντιεξουσιαστικού έντυπου με τον κόσμο σε μια περίοδο που η κρατική καταστολή στρέφεται κύρια στο χώρο μας.

Για να επιτευχθεί η τακτικότητα της έκδοσης χρειάζονται πολλά πράγματα. Δεν είναι αρκετή η επιθυμία και η δουλειά των συντρόφων που εργάζονται για τη «ΔΟΚΙΜΗ».

Είναι απαραίτητη η συμμετοχή και συνεργασία ομάδων και ατόμων απ' όλη την Ελλάδα. Έτσι η «ΔΟΚΙΜΗ», δεν θα αυτοπεριοριστεί στον κύκλο των ατόμων που την εκδίδουν (ένας κίνδυνος που υπάρχει όταν μια έκδοση επιχειρεί να γίνει τακτική).

Πέρα από την τακτική έκδοση της «ΔΟΚΙΜΗΣ» θα ακολουθήσουν κείμενα με προτάσεις σ' όλες τις ομάδες και τα άτομα, Πανελλαδικά για την Οργάνωση και τον συντονισμό των ομάδων.

Μέχρι τότε, χρειάζεται άμεσα και σε πρώτη φάση η επικοινωνία και η αποστολή για δημοσίευση υλικού από κοινωνικές παρεμβάσεις και απόψεις, ειδήσεις και πληροφορίες.

Συντροφικά
ΔΟΚΙΜΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΑΘΗΝΑ 19/9/1986

12 ΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ
ΓΙΑ 12η ΜΕΡΑ ΣΗΜΕΡΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ Ν. ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ. Ο ΝΙΚΟΣ ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗΣ Μ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΣΧΑΤΟ ΜΕΣΟ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΕΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΝΟΜΙΜΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ - ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΥ, ΕΧΕΙ ΚΑΝΕΙ ΓΝΩΣΤΑ ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ. ΗΔΗ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΕΧΕΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΚΛΟΝΙΣΘΕΙ ΔΕΔΟΜΕΝΟΥ ΟΤΙ ΚΡΑΤΕΙΤΑΙ ΕΠΙ ΔΕΚΑ ΣΥΝΕΧΗ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ. ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙΤΟΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΙ ΕΠΙ 10 ΣΥΝΕΧΗ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΙΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΥΤΗ, ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΣΕ ΘΡΙΑΜΒΟ ΣΚΛΗΡΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ ΤΟΝ ΕΧΕΙ ΠΕΤΑΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΧΩΡΙΣ ΚΑΝ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΔΕΙ ΓΙΑΤΡΟΣ. ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΤΟΥ κ.κ. ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΙΑΤΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΙΝΑ ΚΑΡΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΛΕΝΗ ΔΗΜΟΥΛΕΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΙ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΚΟΥΡΔΑΛΛΟΥ, ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΚΑΙ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΛΥΣΣΑ ΝΑ ΔΩΣΟΥΝ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ. ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ ΜΕ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΗΝ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΑΝΗΣΥΧΟΥΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΠΕΡΓΟΥ ΠΕΙΝΑΣ. ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΙ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΩΣΤΕ ΝΑ ΤΟΝ ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΝ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΗΣ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ ΤΟΥ. ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΕΩΣ ΟΤΟΥ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΟΛΑ ΤΑ ΝΟΜΙΜΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΝΑ ΔΙΩΧΘΕΙ ΠΟΙΝΙΚΑ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΚΛΕΙΣΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ, ΓΙΑ ΒΑΣΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕ ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ. ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ Ν. ΤΣΟΥΒΑΛΑΚΗ

4ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ I.F.A. (ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ)

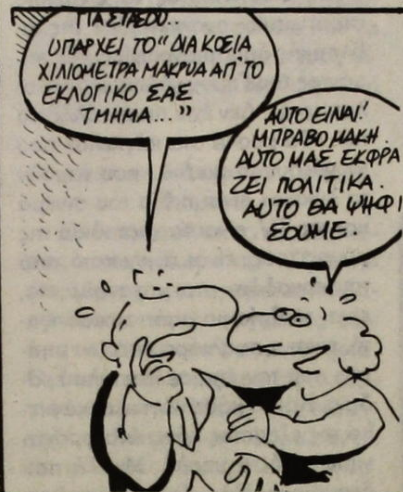
Η Γραμματεία της CRIFA (Commission de Relations de l' Internationale des Fédérations Anarchistes - Επιτροπή Σχέσεων της Διεθνούς των Αναρχικών Ομοσπονδιών) ανακοινώνει ότι το 4ο Συνέδριο της IFA θα γίνει στο Παρίσι στις 31 Οκτώβρη - 1,2 & 3 Νοέμβρη 86.

Θα συζητηθούν τα εξής:
— Λογοδοσία απερχόμενης γραμματείας
— Εγγραφή νέων μελών
— Καθορισμός επιτροπών για την παρουσίαση των

θεμάτων

— Σχέσεις με τον Τύπο.
— α) Μελέτη της διεθνούς κατάστασης και του Αναρχικού Κινήματος (Έκθεση της CRIFA)
— β) Αναφορές για την κατάσταση στις διάφορες χώρες απ' τις ομοσπονδίες της IFA ή από παρόμοιες ομάδες (όπου δεν υπάρχουν Ομοσπονδίες).
— Η θέση της IFA στα μεγάλα σύγχρονα προβλήματα (εθνικοαπελευθερωτικοί πόλεμοι, αποικιοκρατία, στρατιωτικοποίηση, ιμπεριαλισμός, πολιτική των συνασπισμών (NATO - Σύμφ. Βαρσοβίας).

— Εργατικοί αγώνες, συνδικαλισμός, ΑΙΤ/IWA (Αναρχο-συνδικαλιστικής Διεθνής)
— Προοπτικές κοινωνικού μετασχηματισμού και Αναρχικός αγώνας.
— Δελτίο τύπου της CRIFA και μέσα έκφρασης και ενημέρωσης της IFA.
— Παράιτηση παλιάς και ανάδειξη νέας γραμματείας
Για περισσότερες πληροφορίες γράψτε (Γαλλικά ή Αγγλικά)
PUBLICO
RELATIOS INTERNATIONALES
145 rue Amelot
75011 PARIS
FRANCE

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑ

Οι σεισμοί στην Καλαμάτα έφεραν ξανά στην επιφάνεια ωρισμένα σημαντικά ζητήματα. Η αδιαφορία και κτηνωδία του Κράτους μπροστά στην επερχόμενη καταστροφή είναι χαρακτηριστική. Αν και υπήρχαν προειδοποιήσεις, δεν πάρθηκε κανένα μέτρο έστω και για κάποιο άλλοθι. Έτσι δινόταν η ευκαιρία για μια εκ των υστέρων προβολή του κράτους σαν «προστάτη».

Μια σειρά από υστερόβουλες σκέψεις των κρατικών οργάνων οδήγησε στον θάνατο δεκάδων ατόμων.

Ποιες ήταν αυτές οι υστερόβουλες σκέψεις μπορεί να το διαπιστώσει κανείς από το σύνολο των ενεργειών του.

Πρώτα έσπευσε να δηλώσει τη θλίψη του για το γεγονός με το στόμα των διαχειριστών της εξουσίας. Μετά έστειλε τα απολύτως απαραίτητα και άρχισε τις εξαγγελίες. Επιχορηγήσεις, δάνεια, δωρεές. Εδώ φαίνεται η ενοχή του εγκληματία, 300.000 για κάθε νεκρό. Τόσο λοιπόν αξίζει μια ανθρώπινη ζωή. Οι τιμητές ας το έχουν υπόψη τους. Ανοίχτηκαν λογαριασμοί, δόθηκαν δάνεια, μαζεύονται από παντού χρήματα. Ευκαιρία για νέες φορολογίες στο όνομα των θυμάτων.

Οι νεκροί ξεχάστηκαν κάτω από τα ερείπια. Μια παλιά και γνώριμη κατάσταση. Όπως ο Μιχάλης Καλτέζας επιχειρήθηκε να θαφτεί κάτω από τις σπασμένες βιτρίνες, έτσι και τώρα οι νεκροί του σεισμού — θύματα ουσιαστικά της κρατικής κτηνωδίας — θάφτηκαν κάτω από τα γκρεμισμένα κτίρια. Κι όπως πάντα, ενώ εσείς μιλάτε για βιτρίνες και χαλάσματα, εμείς θα μιλάμε για ζωές.

Αιτιόδοξο ξανοίγεται το μέλλον.

Ανοικοδόμηση, κερδοσκο-

πία, χείρα βοήθειας από το ξένο κεφάλαιο, χαρά και ευτυχία για το Κράτος. Η νέα όμορφη Καλαμάτα που ευαγγελίζονται οι εξουσιαστές, ίσως να έχει πιο όμορφα και γερά κτίρια. Τα θεμέλια μπορεί να είναι πιο σίγουρα από πριν. Όμως η απομόνωση μέσα στα κτίρια κλουβιά θα εξακολουθεί να αναπαράγεται. Μέσα από τις ψεύτικες χαρές του «πολιτισμού», θα εξακολουθήσει να υπάρχει η μιζέρια.

Η χαρά της επαφής και της επικοινωνίας, θα πάψει να υπάρ-

χει ή θα εκδηλώνεται μέσα από την πλαστή τυπικότητα των καθημερινών σχέσεων.

Οι σεισμοί δίνουν μια ευκαιρία για να μην ανοικοδομηθεί μια ακόμα πόλη που θα εκμηδενίζει τον άνθρωπο.

Οι Καλαματιανοί έχουν μια μοναδική στο είδος της ευκαιρία να φτιάξουν μια ανθρωπινότερη ζωή, μια ανθρώπινη κοινότητα.

Θα μπορέσουν άραγε να εκμεταλλευτούν αυτή την ευκαιρία;

ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΜΑΖΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Ο σεισμός της 13/9 στην Καλαμάτα με τις δεκάδες θύματα και τις τεράστιες καταστροφές ξαναφέρνει στην επικαιρότητα την κρατική κτηνωδία και την αδιαφορία των εξουσιαστών απέναντι στην ανθρώπινη ζωή.

Το κράτος που υπερασπίζεται τα Τσερνομπίλ ξυλοκοπόντας, φυλακίζοντας και βασανίζοντας όσους θέλησαν να διαδηλώσουν ενάντια στην προσπάθεια του κεφαλαίου να εξαφανίσει την ανθρωπότητα, έδειξε για μια ακόμα φορά το αληθινό του πρόσωπο.

Από το 1981 είχε γίνει η προειδοποίηση για τον επικείμενο σεισμό στην Πελοπόννησο από τον καθηγητή του Πανεπιστημίου του Κολοράντο Μαξ Βις. Ξεσηκώνεται πολύς θόρυβος γύρω από την ανακοίνωση αυτή και τον Απρίλιο του ίδιου χρόνου ο Βις φθάνει στην Ελλάδα όπου εκθέτει τις απόψεις του. Τότε ο θόρυβος που δημιουργήθηκε αποσκοπούσε σε προεκλογικά οφέλη εν όψει της εναλλαγής στη διαχείριση της εξουσίας από τη ΝΔ στο ΠΑΣΟΚ. Μετά τις εκλογές το ζήτημα ξεχνιέται εφ' όσον ο σκοπός είχε επιτευχθεί. Η κερδοσκοπία ψήφων είχε αποδώσει.

Το 1985, το Σεπτέμβριο, γίνεται ο τελευταίος σεισμός στην περιοχή. Φέτος στις 25/8/86 ο καθηγητής Γεράσιμος Παπαδόπουλος ανακοινώνει ότι ο σεισμός έγκρεπε να είχε γίνει εδώ και τρεις μήνες και ότι με βάση τη μελέτη της περιοχής που έχει κάνει, ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΣΕΙΣΜΟΣ στο σημείο και στην περιοχή όπου 20 μέρες αργότερα εκδηλώθηκε η καταστροφή. Την ίδια ανακοίνωση έκανε και στο γεωφυσικό-σεισμολογικό συνέδριο που έγινε στο Κιέλο της Γερμανίας.

Τόσο στη συνέντευξη του όσο και προηγουμένως είχε ενημερώσει το ΥΠΕΧΩΔΕ και είχε τονίσει την ανάγκη να παρθούν προληπτικά μέτρα (εγκατάσταση μηχανημάτων μέτρησης, κ.λ.π.) για την προστασία των πολιτών από τον σεισμό, που σύμφωνα με τη μελέτη του, εκρόκειτο να εκδηλωθεί μια και είχε καθυστερήσει ήδη.

Όμως η πρόληψη του κράτους φαίνεται ότι γίνεται αποκλειστικά με την καταστολή των δικαιωμάτων των πολιτών και όσον αγωνίζονται ενάντια στην κτηνωδία του.

Γιατί δεν πάρθηκαν τα μέτρα;

Το κράτος του κέρβους και των Τσερνομπίλ είναι σίγουρο ότι αδιαφορεί για την ανθρώπινη ζωή. Και επί πλέον, ένας σεισμός θα έβριθε τη δυνατότητα για μια προεκλογική κερδοσκοπία εφ' όσον θα παρουσιαζόταν σαν... προστάτης όσων κτυπήθηκαν από τον εγκέλαδο. Αυτό φάνηκε από τη σύμπτωση των κομμάτων συμπολίτευσης-αντικοιτίτευσης, με στόχο να κερδοσκοπήσουν και πάλι ψήφους, πατώντας πάνω στον πόνο και το αίμα των πολιτών.

Ο ΥΠΕΧΩΔΕ Κουλουμπής και οι υποτελείς του είναι οι άμεσα ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ γι' αυτή τη ΜΑΖΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ. Αυτοί που για λόγους ψηφοθηρίας έχουν κάνει τους δρόμους οικόπεδα και τα πάρκα έρημους, για να δείξουν ότι κάνουν έργα για να κερδίσουν ψήφους ΔΕΝ ΘΕΛΗΣΑΝ να σώσουν δεκάδες ανθρώπινες ζωές για να συνεχίσουν το ψηφοθηρικό τους έργο.

Ο Κουλουμπής ΔΕΙΞΕ ΨΕΜΜΑΤΑ όταν ισχυρίζεται ότι δεν είχε ενημερωθεί. Αυτό έγινε από τον Παπαδόπουλο και μάλιστα δημόσια. Αυτοί που ζοδεύουν διακεκομμένη για άχρηστα έργα, ταξίδια, σωματοφύλακες και σκατάλες σε αργόμισθους χαφιέδες για να καταστρέψουν τις κινητοποιήσεις των πολιτών, δεν μπορούν να επικαλεσθούν την αδυναμία εγκατάστασης μηχανημάτων, αφού αυτά τοποθετήθηκαν στην πληγείσα περιοχή και λειτουργήσαν ΑΜΕΣΩΣ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ ΜΕΤΑ το σεισμό.

Οι επικεφαλής του Υπουργείου χωροταξίας είναι άμεσα υπεύθυνοι για τη μαζική δολοφονία. Είναι απαραίτητο να ΠΑΡΑΙΤΗΘΟΥΝ και να ΔΙΚΑΣΤΟΥΝ για μαζικές δολοφονίες από δόλο, για να ικανοποιηθεί το δημόσιο αίσθημα.

Η κυβέρνηση και το υπουργικό Συμβούλιο καθώς και ο Παπανδρέου είναι ΤΟ ΙΔΙΟ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ γι' αυτό το στυγρό έγκλημα σε βάρος της ανθρώπινης ζωής.

— Να ΔΗΜΕΥΘΟΥΝ οι περισσότερες των υπευθύνων του ΥΠΕΧΩΔΕ και των μελών του Υπουργικού συμβουλίου.

— Να ΜΕΙΩΘΕΙ στο 1/3 η ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ για ολόκληρο το διάστημα της βουλευτικής θητείας.

— Για όλο το υπόλοιπο ποσό που θα χρειαστεί για την πλήρη αποκατάσταση των πληγέντων να ΕΠΙΒΑΝΘΕΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥΣ.

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ
«Ενεργητική Αντίσταση στην κτηνωδία του Κράτους»
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ
— 16/9/86